

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

AR STINGRU MUGURU IR DROŠĀK!

Saruna ar Nacionālās pretošanās kustības dalībnieku **Valteru Rudzīti**

PIKETS PIE NACIONĀLĀ TEĀTRA

DDD: 1990. gada 4. maijā LPSR Augstākā Padome pieņēma Deklarāciju “Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”. Šogad tiek atzīmēta šī notikuma 25. gadadiena. Un jūs šajā datumā organizējat piketu pie Latvijas Nacionālā teātra. Kādēļ?

Valters Rudzītis: Pike-
ta devīze ir: “**KAUT BEI-
DZOT VARNEŠI SĀKTU
DOMĀT PAR OKUPĀCI-
JAS SEKU NOVĒRŠA-
NU!**” – tajā viss ir izteikts.
Esmu iesniedzis pasākuma
pieteikumu Rīgas domē,
un tas ir apstiprināts. Ja
tā var teikt, mans “jājam-
zirdziņš” ir nelikvidētās
okupācijas sekas. Latvijas
deokupācija ir galvenais,
par ko esmu cīnījies, cīnos
un cīnīšos.

DDD: Kāpēc izvēlējāties
tik neparastu vietu – Latvi-
jas Nacionālo teātri?

VR.: Tas ir tāpēc, ka 4.
maijā plkst. 12 Latvijas
Nacionālā teātra telpās no-
tikis Saeimas svinīgā sēde
par godu Latvijas Repub-
likas neatkarības atjauno-
šanas 25. gadadienai. Lūk,

Valters Rudzītis Vaidavā 2014. gada jūlijā

un es nolēmu šeit organi-
zēt piketu no plkst. 11 līdz
14 – tātad piketa sākums
ir stundu pirms svinīgās
sēdes.

Uz svinīgo sēdi 4. maijā
ieradīšies ne tikai esošie
Saeimas deputāti, valdi-
bas locekļi, bet arī ārvalstu
vēstnieki, bijušie politiķi,
“sabiedrības krējums”.
Tādējādi es uzskatu, ka

ar piketu, kura mērķis ir
pievērst uzmanību nelikvi-
dētajām okupācijas sekām,
šo problēmu var pacelt pat
starptautiskā līmenī. Pla-
kāti būs ne tikai latviešu,
bet arī citās valodās, tiks
sagatavoti arī bukletiņi
angļu valodā, kur izskaid-
rota Latvijas deokupācijas
nepieciešamība. Izdales
materiālus esmu iecerējis

dot ārzemju vēstniecību
darbiniekiem, ja viņi vēlē-
sies uzzināt kaut ko tuvāk
par piketa jēgu un saturu.

DDD: Tātad jūs mēr-
ķis ir pievērst sabiedrības
uzmanību tam, ka tā sau-
camais 4. maija režīms nav
papūlējis novērst okupāci-
jas sekas?

Turpinājums 4. lpp.

1990. gada 4. maijs

TIEKAMIES 4. MAIJĀ!

**Kaut beidzot varneši sāktu domāt
par OKUPĀCIJAS seku novēršanu!**

...tad Saeimā nesēdētu SC, tad nenotiktu pretvalstis-
kais krievu valodas referendums, tad no Baltkrievijas
iebraukušais ebrejs neprasītu Latvijas židu īpašumus
(atcerēsimies – Krievijas vēstnieks apgalvoja, ka repre-
sīvo orgānu vadībā no 15 dūziem 12 bija ebreji un tikai
viens krievs, tātad palīdzēja Latvijas židiem atņemt īpa-
šumus), tad valsts neapmaksātu krievu skolas un nedo-
mātu atvērt vēl vienu televīzijas kanālu krievu valodā,
kas nozīmē nelatviešu pārkrievošanu un jaunu valsts
apvērsuma mēģinājumu. ...tad nebūtu vietējo “zaļo cil-
vēciņu”, kuri “jāaizstāv”, nebūtu OKUPĀCIJAS dienas
svinētāju un blāvēju “ROSSIJA, ROSSIJA” ar Krievijas
karogiem rokās. ...tad varētu beidzot brīvi elpot.

Tāpēc esmu pieteicis piketu **4. maijā
no plkst. 11 līdz 14 pie Latvijas Nacionālā teātra,**
lai pievērstu uzmanību
nelikvidētajām okupācijas sekām.
Tiksimies un palīdzēsim Latvijai!
Tur būs visi vaininieki, arī bijušie,
kuri nav pildījuši savu pienākumu.

Valters Rudzītis
4. maija piketa organizators

“Heteroseksuāli”, “homoseksuāli”... KAS TIE TĀDI?

Guntars Baikovs

*Luterāņu mācītājs
Austrālijā*

ESMU PRET “HETERO- SEKSUĀLIEM”

**1.daļa
Esmu arī pret
“homoseksuāliem”
un pret “seksuālo
orientāciju”**

Kā tā? Vienkārši, jo reali-
tātē neeksistē nedz tāds fe-
nomens kā *seksuālā orien-
tācija*, nedz *heteroseksuāli*
un *homoseksuāli* cilvēki.
Tieši tā. Tās ir nesen iz-
domātas, turklāt realitātei
neatbilstošas valodas kons-
trukcijas, kuras paredzamā
nākotnē būs jāatmet kā ne-
derīgas. Paskaidrošu.

Termini “heteroseksu-
ālis” un “homoseksuālis”
kā jaunvārdi parādījās
tikai 19. gadsimta otrajā
pusē. Līdz tam Rietumu
kultūrā ar dzimumdzīvi
saistītos jautājumus izpra-
ta, no vienas puses – lau-
lāto seksuālo attiecību, no
otras puses – netiklības
kategorijās. Laulība un ne-
tiklība. Tik vienkārši.

Kā tas redzams, aplū-
kojot vīriešu un sieviešu
ķermeņus, viens dzimums
papildina otru, abi kopā
veido veselumu – apbrī-
nojamu sistēmu, kas spēj
radīt jaunu dzīvību. Mēs
esam radīti prokreācijai,
ar to saprotot ne tikai jau-
nas dzīvības radīšanu, bet
arī bērnu audzināšanu un
sagatavošanu patstāvīgai
dzīvei. Tā ir acīmredzama
un neapstrīdama bioloģis-
ka un sociāla realitāte. Tas

palīdz saprast laulības in-
stitūcijas vienreizīgumu.

Daudziem jau 19. gs. šie
divi iepriekš minētie jaun-
vārdi šķita kā kategoriju
kļūda. Tādi tie arī bija. Rīcī-
ba tika sasaistīta ar cilvēka
identitāti. Sākotnēji jaun-
vārds “homoseksuālis” ti-
kai izmantots, lai apraksti-
tu psihisku novirzi, kas
agrāk tika dēvēta vienkārši
par sodomiju vai pederasti-
ju. Šī seksuālā iekāre tika
saistīta ar personas iden-
titāti ar konkrētu mērķi –
parādīt, cik nepieņemama,
pret dabiska un postoša ir
šāda nosliece, jo tā pārņem
savā varā visu personu.
Ātri vien šie jaunvārdi, psi-
nologu un likumdevēju lie-
toti, iegūlās sabiedrības ap-
ziņā kā reālas kategorijas.
Ja līdz tam sodomija tika
uztverta kā perversa dar-
bība, tagad vārds “homo-

seksuālis” bija kļuvis par
jaunas sugas nosaukumu.
Tā negribot tika sagatavota
augšne šodienas pārpratu-
miem par cilvēku identitāti.

Kā redzams no šī īsā
ieskata valodas lietojuma
vēsturē, nedz seksuālās
orientācijas ideja, nedz
dalījums heteroseksuāļos
un homoseksuāļos nav ne-
kādi mūžseni absolūti, bet
gan **mākslīgas valodas
konstrukcijas**. Realitātei
neatbilstošas un pavisam
nesenas konstrukcijas.
Turklāt šim vēsturiskajam
apgalvojumam piekrist gan
vienas, gan otras puses in-
tereseu aizstāvji.

KAS NOTIKA PĒC TAM?

20. gs. beigās dažas iein-
teresētas personas saprata,
ja reiz seksuālā iekāre tiek

sasaistīta ar identitāti, tad
kļūst iespējams šo valodas
konstrukciju izmantot sava
labuma iegūšanai. Sabied-
rībā dzīvā atmiņā bija cīņa
pret melnās rases diskri-
mināciju, uz viņa bija cīņa
par sieviešu tiesībām. Kā-
pēc neizmantojot to pašu ap-
spiestās grupas principu, lai
cīnītos par homoseksuāļu

tiesībām? Melnais, sievie-
te... un homoseksuālis.
Kāpēc ne, ja reiz seksuālā
orientācija tika valodas li-
menī pasniegta kā cilvēka
identitāte? Tas nekas, ka tā
ir mākslīgi radīta valodas
konstrukcija, galvenais, ka
tā noder noteiktu mērķu
sasniegšanai.

Turpinājums 7. lpp.

CĪŅA PAR CILVĒKU APZIŅĀM

Pasaulē, arī Latvijā, notiek dīvainas lietas. Daudziem kādreiz ir gribējis iesaukties: “Pasaule ir sajukusi prātā!” Tomēr pacentīsimies saprast, ka nevis pasaule ir sajukusi prātā, bet gan visu cilvēku prātos un sirdīs notiek cīņa starp gaismu un tumsu – par mūsu apziņas izaugsmi vai degradēšanos. Un šajā cīņā – vienā vai otrā pusē – piedalās ikviens.

Jau esam rakstījuši, ka pasaules nelabvēlīgos politiskos un ekonomiskos procesus vada slepenas organizācijas, kas ļoti cenšas aizkavēt cilvēces garīgo izaugsmi, lai saglabātu savu varu un savas bagātības Zemes virsū. Tāpēc tiek kultivētas dažādas izvirtības, netaisnība, zemiskums. Šo slepeno organizāciju esamība un darbošanās nav kaut kāda “sazvērestības teorija”, bet ir reāla, dzīvē pastāvoša sazvērestība pret cilvēces garīgo evolūciju, tātad sātaniska prakse.

Par cilvēces pastāvēšanu nākotnē, tās garīgo attīstību, apziņas paplaši-

nāšanos un pat par Zemes kā planētas nosargāšanu cīnās vareni Spēki – Baltā Loža, kuras Vadītājs ir devis Dzīvās Ētikas Mācību, Slepno Doktrīnu, tāpat arī visas nozīmīgās zināšanas cilvēces vēsturē. Savukārt pasaules grāvēji, cilvēku morālie degradētāji un pakļāvēji ir šīs garīgās attīstības pretinieki – gudri, bet naidīgi melno ložu kalpi, kuri iekļaujas arī pasaules visbagātāko cilvēku pulkā. Tumšo ložu pasaulīgās darbošanās plāns virspusēji ir ieskicēts “Cionas gudro protokolos”.

Šīs slepenās organizācijas pastāv – vienalga, vai mēs to gribam vai negribam; ticam vai neticam. Melnie jeb tumšie kalpi ar darbiem realizē savu sātanisko plānu, izmantojot daudzus jo daudzus tumsonīgus, iekāres pilnus un lētticīgus pakalpiņus. Un tieši tāpēc ik palaikam mums gribas iesaukties: “Pasaule ir sajukusi prātā!” Ne velti, “cionas gudrie” par lētticīgajiem dēvē tos, kas par viņiem nekā nezina un pat negrib zināt,

toties braši tic viņu meliem un tos izplata tālāk.

PAR TUMŠAJĀM LOŽĀM IR JĀRUNĀ

Dzīvās Ētikas Mācībā ir teikts: “Par tumšajām ložām arī ir jārunā, jo to ir ļoti daudz. Bieži vien cilvēki, vislabākie, pat nepieļauj domu, ka tāda nekrietnība var pastāvēt. Taču var redzēt visbaismīgākos noziegumus. Var redzēt, kā tumšie iejaucas dažādos cilvēku slāņos zem viscieņījamāko vispārības labuma kalpotāju maskas.” (Dzīvās Ētikas Mācība. Ugunīgā Pasaule III, 571.\$).

“Paši melno ložu dalībnieki lieliski atpazīst cits citu. Patiešām, pastāv pazīmes acīmredzamas. Tā, ja pamanāt necilvēcīgu cietsirdību, varat būt droši, ka tā ir tumšo pazīme.” (Dzīvās Ētikas Mācība. Ugunīgā Pasaule I, 75.\$).

“Bet melnajai ložai ir viens uzdevums – kaitēt Mūsu darbiem un demora-

lizēt planētu. Parasti ievilina melnajā ložā tieši ar ilga mūža solījumiem, jo lielas bailes no nāves, gan solot bagātību, gan pilnīgu varu. Īpaši tagad pieaug vēlēšanās pēc ilgas dzīves. Cilvēki nedomā par pārzemes Pasauļu dzīvi, tā viņi ir piesaistīti Zemei. Tumšo pamudinājumu vidū būs kaislība un mantkāre, no tām rodas viszemiskākā nodevība.” (Dzīvās Ētikas Mācība. Ugunīgā Pasaule III, 571.\$).

“Kad nosaucu jums pilsētas, kurās ir īpaši attīstīts melnās magijas rituāls, negribēju teikt, ka arī citās vietās tās nav. Gluži otrādi, daudz ir melno ložu, bet dažas nododas ļaunumam kā tādām, bez īpašiem rituāliem.” (Dzīvās Ētikas Mācība. Ugunīgā Pasaule II, 103.\$).

“Ir jāgrauj melnās ložas ļoti piesardzīgi. Lieta ir tā, ka tās nepastāv kā oāzes, bet iesūcas pat, varētu likties, viskārtīgākajās aprindās. Tāpēc ir grūti iznīdēt ļaunumu. Bet cilvēki, kuri uzskata sevi Gaismas pusē, nepietiekami palīdz, jo uz-

ticība trūkst un tā nebija attīstīta.” (Dzīvās Ētikas Mācība. Ugunīgā Pasaule II, 104.\$).

Mūsu avīzes ilggadīgie lasītāji atceras, ka 2003. gadā laikrakstā “DDD” tika pilnībā publicēta “Gudro stratēģija un taktika” jeb “Conas gudro protokoli”, kuros aprakstīti ļoti efektīvi līdzekļi un metodes, kā sagrābt varu pasaulē. Šobrīd, vairākos numuros pēc kārtas, publicētajā vēsturnieka Agra Dzeņa rakstā “Ciānas Gudro protokoli” – mistifikācija vai drauds?” ir detalizēta šo dokumentu patiesā izcelsme un ietekme uz pasaules notikumiem.

Taču, pirms tika atklāti “Cionas gudro protokoli”, dienasgaismu bija ieraudzījuši arī kādi citi slepeni dokumenti, kas varētu apstiprināt tumšo plānu, par kura esamību brīdina arī Dzīvās Ētikas Mācība. Proti, 1776. gadā atklātībā parādījās jurisprudences profesora Adama Veishaupta dibināta slepena brālība ar nosaukumu **“Bavārijas iluminātu ordenis”**.

Ordeņa oficiālie mērķi bija cilvēku izglītošana un it kā tikumiska pilnveidošana, taču patiesie nolūki kļājānāca 1786. gadā, kad kratīšanas laikā tika atrasts brālības slepenais arhīvs. Faktiski vēlākajos “Cionas gudro protokolos” ietvertā stratēģija un taktika bija izklāstīti jau šajos atrastajos iluminātu dokumentos, sevišķi kādā manuskriptā, kuram vēlāk tika dots nosaukums “Sātana Derība”. Iespējams, tā ir daļa no kāda lielāka darba.

Šo dokumentu, kurš ir nodēvēts par “Sātana derību”, varētu nosaukt arī par “Melno ložu deklarāciju”, tādējādi bez liekas mistifikācijas vēršot uzmanību uz tā izcelsmi. Pārlasot Bavārijas iluminātu ordeņa materiālu, nav iespējams nesaskatīt, kā aprakstītais plāns tiek īstenots mūsdienās pasaulē. Tādēļ piedāvājam arī mūsu lasītājiem iedziļināties šajā “deklarācijā” jeb “derībā”, kuru melnās ložas savas darbības izpaušanai, iespējams, ir formulējušas jau vairāk nekā pirms 235 gadiem.

Melno ložu deklarācija jeb “Sātana derība”

- Pirmais noslēpums ir cilvēku vadīšanā – sabiedriskās domas pārvaldīšana, turklāt ir tik ilgi jāsēj ķildas, šaubas un jādēsta pretrunīgi uzskati, līdz cilvēki nomaldīsies pavisam un apjukumā pazaudēs orientieri, un nolems, ka politiskajos jautājumus viņiem ir labāk nebūt savam viedoklim. Vajag tikt uzkurinātai tautas neapmierinātībai; tikt izplatītai negarīgai, netīrai un pretīgai literatūrai. Turpmāk preses uzdevums ir pierādīt ne-iluminātu nespējību visās valsts un reliģiskās dzīves jomās;

- otrais noslēpums sastāv no tā, lai pirmajā vietā tiktu liktas cilvēku vajības, visi sliktie ieradumi, visas pienācīgās želošanas, arī visas kļūdas – tik ilgi, kamēr cilvēki nepārstās saprast cits citu;

- vispirms ir jācīnās ar atsevišķas personības spēku, jo nav nekā bīstamāka par to. Ja tai piemīt radošā garīgā enerģija, tā spēj sasniegt vairāk nekā miljons cilvēku;

- ar skaudības, naida, nesaskaņu un karu starpniecību, izmantojot laupīšanas, badu un infekciju izplatīšanu, visām tautām ir jābūt novestām līdz tam, ka tās vairs neredzēs nekādu izeju, izņemot pilnīgu atdošanos Iluminātu pakļautībā;

- ja kādu valsti iedragā revolūcija, vai pilsoņu kara rezultātā tā stāv ārēja ienaidnieka uzbrukuma draudu priekšā, tad tā vienmēr ir labvēlīga notikumu gaita un darbojos mūsu labā;

- vajag cilvēkus pieradināt, lai viņi ņemtu kvītis kā īstas monētas, apmierinātos ar ārējo, dzītos pēc baudām, atrastos nemītīgos kaut kā jauna meklējumos, apmaldoties tajos un galu galā sekojot Iluminātiem; to var sasniegt ar labu atlidzību masām par to pakļaušanos; ar to pašu var pievērst masu uzmanību;

- ar sabiedrības demoralizēšanas palīdzību cilvēki pazaudēs jebkuru ticību Dievam;

- ar konsekventu runātā un rakstītā vārda apstrādi, tāpat ar speciāli izstrādātām maldu formām masas būs nosliekušās Iluminātu gribas pusē.

Spēja domāt patstāvīgi cilvēkos ir jābūt likvidētai ar gatavu uzskatu pasniegšanas iesakņošanās starpniecību; garīgos spēkus vajag iedragāt ar tukšas demagogijas lietā likšanu. Brīvās domas, ko izvirza partijas, Iluminātu oratoriem ir jāizstiepj tik ļoti, lai cilvēkiem, nogurstot no klausīšanās, izstrādātos riebums pret jebkuras orientācijas oratoriem. Tam pretstatā Iluminātu valsts mācībai ir jātiek pasniegtai pilsoņiem nenogurdinošā formā, lai viņi varētu to mierīgi uztvert;

- masām ir jāpaliek aklām, nesaprātīgām un bez sava viedokļa, lai tās nespētu diskutēt par valstiskās iekārtas tēmām; tās ir jāpārvalda taisnīgam, bet nepielūdzamam spēkam un bezierunu pakļaušanās principam;

- pasaules kundzību var sasniegt tikai pa aplinku ceļiem, mērķtiecīgi grauļot visas patiesās brīvības – likumdošanu, vēlēšanu kārtību, presi, personības brīvības,

taču, pirmkārt, tautas audzināšanas un izglītības sistēmas –, un šo noslēpumu par visiem pasākumiem visstingrākā glabāšanā;

- ar valstiskās iekārtas mērķtiecīgu ļodzīšanu valdības ir jāmoka tik ilgi, kamēr tās nebūs gatavas nodot mums visu savu varu miera saglabāšanas dēļ;

- Eiropā ir jārosina nesaprašanās starp cilvēkiem un tautām, rasu un reliģiju naida tamdēļ, lai parādītos nepārvaramas šķelšanās, lai neviena kristīga valsts vairs nevarētu atrast sev atbalstu, jo pārējās valstis baidītos, bet jebkuras savienības pret Iluminātiem būtu bezjēdzīgas;

- citās pasaules malās ir jātiek sētām ķildām, nekārtībām un naidīgumam tamdēļ, lai pieradinātu valstis pie bailēm un nospiestu jebkuru iespējamību parādīt pretošanos;

- deleģējot prezidentiem tiesības pasludināt kara stāvokli, visa militārā varenība arī nokļūs Iluminātu rokās;

- “neapgaismotajiem valdniekiem” turpreti ir jātiek novāktiem ar galma apvērsumu un aģentūru operāciju palīdzību, kas neļautu tiem nodarboties ar valsts lietām;

- ar valsts augstāko posteņu uzpērkamības palīdzību valdībām ir jābūt nostādītām kredītparādos Iluminātu priekšā pēc sērījveida aizņēmumu piešķiršanas tām, kas būtiski palielinās valstu parādus;

- ar speciāli režisētu ekonomisko krīžu starpniecību, kuru gaitā visi sasniedzamie naudas līdzekļi tiks izņemti no apgrozības, tādējādi tiks veikta naudas saimniecības uzspridzināšana pie “ne-iluminātiem”;

- naudas spēkam ir jāklūst par vienīgo spēku, kas virza tirdzniecību un ražošanu, lai ar naudas starpniecību rūpnieki varētu iegūt arī politisko varu. Līdztekus Iluminātiem šajā kategorijā ir jāieklūst arī no viņiem atkarīgajiem miljonāriem; policijai un zaldātiem ir jāpaliek trūcīgiem;

- ar vispārēju vienlīdzīgu vēlēšanu tiesību ieviešanu ir jātiek nodibinātai neierobežotai vairākuma kundzībai. Ar pieradināšanu pie patstāvīguma tiek radīta ģimenes un tās audzinošo spēku iznīcināšana. Caur izglītību, kas tiek talstīta uz viltotiem faktiem un aplanām mācībām, jaunatne ir jāapstulbo, jānovēd no ceļa un jādemoralizē;

- sakari ar jau pastāvošajām un jaunu brīvmūrnieku ložu dibināšana, kas turpina izsēto organizāciju darbu, ļaus sasniegt vēlamo mērķi. Neviens nezina viņus un viņu mērķus, un vismazāk pamuļķi no ne-iluminātu skaita, kas tieksies uz biedrošanās atklātajās brīvmūrnieku ložās tikai tāpēc, lai viņu acis veiksmīgāk tiktu piebērtas ar smiltīm;

- ar šo pasākumu starpniecību tautām ir jābūt uzgrūstām uz domas, lai lūgtu Iluminātus ieņemt pasau-

les valdnieku lomu. Jaunajai pasaules valdībai ir jābūt reprezentētai kā labdarīgai vadībai-pajumtei, uz kuru saskrien pavisam brīvprātīgi. Ja kāda valsts pret to iebildīs, tās kaimiņi uzsāks pret šo valsti karu. Šādas valdības radišana prasa pasaules kara organizēšanu

KĀ PRETOTIES MELNAJAM PLĀNAM?

Izlasot “Melno ložu deklarāciju” vai “Cionas gudro protokolus”, var rasties loģisks jautājums: kā tad pretoties šim sātaniskajam plānam? Mums ir jāapzinās, ka tikpat reāli kā melnās ložas jeb “ilumināti”, jeb “cionas gudrie” pastāv arī varenā Baltā Loža. Ar Dzīvās Ētikas starpniecību Baltā Loža jeb diženie Himalaju Mahātmas īpaši brīdina par tumsas kalpu esamību un sniedz nepieciešamās zināšanas, kā sagraut melno plānu un neiekrist tumsas izliktajos tīklos. Ir norādījumi, ka ļoti spēcīgas ložas atrodas Ņujorkā un citās pasaules pilsētās, diemžēl arī Rīgā.

Protams, cīņa pret tumsu nav viegla, tomēr uzvara ir garantēta ar patiesu zināšanu pieņemšanu un īstenošanu dzīvē, jo tumšie kalpi – slepenās cilvēkņidēju organizācijas – var valdīt tikai tad, ja ir tautu tumsonība un apziņu šaurība. Tāpat uzvara ir mūsu pašu apziņās!

Nobeigumā vēl viens citāts no Dzīvās Ētikas Mācības: “Mēs zinām, cik grūta ir apziņas paplašināšana un kādus uzbrukumus izraisa šāds svētgais darbs. Nevar spriest, kādu spiedienu izdara melnās ložas uz šiem cīnītājiem. Lai slava viņiem, Gaismas nesējiem!” (Dzīvās Ētikas Mācība. Sirds, 181.\$).

*Sagatavoja
Līga Muzikante*

NELIKSIM savas prasības šūplādē!

Saruna ar vēsturnieku, LPSR Valsts drošības komitejas (VDK) dokumentu izpētes komisijas vadītāju **Kārli Kangeri**

Turpinājums no iepriekšējā numura

“ČEKAS MAISU” ATVĒRŠANA – VALSTS DROŠĪBAS JAUTĀJUMS

DDD: Mūsu sarunas sākumdaļā jūs pieminējāt Maiziša kungu, kurš tagad vada SAB. Nekādi nevar saprast, kāpēc šī iestāde nepieprasīja “čekas mai-su” atvēršanu? Tas taču īstenībā ir valsts drošības jautājums!

Kārlis Kangeris: Maiziša kungs, kad runāju ar viņu, teica, ka labprāt tik-tu valā no šiem dokumentiem. Viņš gan neteica, ka ar to saprot dokumentu publiskošanu. Maizītis vēlas no tiem tikt valā, jo, viņaprāt, to glabāšana nav Satversmes aizsardzības biroja pienākums. 90-tos gados pie VDK dokumentiem strādāja, apmēram, piecpadsmit cilvēki – bija izveidots zināms pētniecības virziens, bet tad nāca krīze un visu likvidēja. Tātad darbs tika aizsākts un nav pabeigts. Tas būtu jāturpina vismaz pētniecības limenī, bet ir problēmas. Visvienkāršāk būtu, ja šos dokumentus dabūtu ārā no SAB. Diemžēl tas nav tik vienkārši, jo esam NATO, viss ir drošības jautājums.

Nav tā, ka cilvēks var vienkārši aiziet un strādāt, kā grib. Ja dokumenti būtu citur, tos vieglāk varētu apstrādāt. Man vēlreiz jāuzsver, ka runa ir ne tikai par čekas kartotēku. Ir arī VDK elektroniskā datu bāze, kas mani interesē visvairāk. Būs jau par to vēl jārunā – ja nevar citādi, tad kā vecos laikos, var visu izdrukāt uz papīra (150 aktu vāki) un strādāt šādi. Ja mēs šo datu bāzi varam izvērtēt, tad sa-biedrībai, es domāju, VDK darbību arī vieglāk varētu parādīt. Tur tomēr ir ap 40 vai vairāk tūkstošiem uzziņas kartiņu, kurās ir ziņotāju segvārdi u.tml. – un mēs redzētu, kādus cilvēkus vēroja, kādiem ziņoja, redzētu personāla profilus, kādos uzņēmumos strādāja utt.

Es uzskatu, ka šādas datu bāzes izveide būtu labs līdzeklis sabiedrības informēšanai.

DDD: Pieņemsim, ka pazūd visi politiskie šķēršļi, un viss notiek gludi. Cik ilgs laiks, jūsuprāt, būtu vajadzīgs, lai sabiedrība beidzot saņemtu informāciju un gūtu skaidrību?

K.K.: Grūti pateikt, jo bez čekas kartotēkas un VDK elektroniskās datu bāzes, ļoti daudz materiālu ir Nacionālajā arhīvā. Tur glabājas vairāk nekā 50 tūkstoši kriminālietu. Varbūt ir jāpieņem lēmums sākumā izpētīt krimināl-lietas laika posmā no 1953. līdz 1986. gadam, kad tika izskatīta pēdējā VDK krimināllietā.

Manis pieminētajā periodā ir 1100 lietu, no kurām astoņsimt attiecas uz nacionāliem un tādiem notikumiem, kurus vērts izanalizēt. Visu jau būtu vērts pētīt, bet tā ir milzīga apjoma informācija. Viena krimināllietā var būt viens sējums ar 200–300 lapām, lielākās lietas ir 33 tādi sējumi. Es domāju, ka šo ar-

ir tas vissvarīgākais, ar to var gandrīz visu atrisināt – un labvēlīgi. Un, ja arhīvam būtu šī prioritāte, mēs jau būtu tālu tikuši. 1992. gadā es sāku strādāt Latvijā pie šiem VDK materiāliem, sākām jau visu datotā ierakstīt, jo toreiz nezinājām, vai tie dokumenti vispār jebkad būs pieejami. Bija toreiz sarunas ar arhī-

Var jau teikt, ka to nevarēja izdarīt līdz 1994. gadam, jo te bija vēl Krievijas armija, bet kāpēc to nedarija vēlāk? Manuprāt, ir jāpastāv uz tiesībām īstenot repatriācijas programmu.

hīvu varētu parādīt, izceļot konkrētas grupas, piemēram, rakstniekus, disidentus vai vienkāršu cilvēku individuālus procesus, kas visprecīzāk raksturotu, kāda veida materiāli ir un kā VDK izsekoja un rīkojās ar šiem cilvēkiem.

Uzskatu, ka visas 50 000 lietas nevar izanalizēt dažu gadu laikā – tas ir darbs nākotnei. Arhīvā jau ir vēl neapstrādātas filtrācijas lietas no 40-tiem gadiem. Tās vispār arhīvā nav pat reģistrētas. Šīs ir tādas lietas, ko arhīvs finansālā trūkuma dēļ nav varējis veikt, vai arī pietrūkusi griba to darīt.

DDD: Varbūt arhīva darbiniekiem dots politiskais rīkojums šīs lietas ignorēt un atstāt nesakārtotas?

K.K.: Nezinu. Ar arhīvu runājām, cik, zinot pašreizējos digitalizācijas tempus, būtu vajadzīgs laiks, lai VDK lietas, kas atrodas nacionālā arhīvā, digitalizētu. Saņēmām atbildi – 83 gadi.

DDD: Bet vienreiz jau ir jāsāk.

K.K.: Jā, tā tas ir. Mums tāda ideja radās tikai tad, kad daži pārstāvji bija bijuši pie kultūras ministres un lūguši, lai piešķir arhīvam digitalizācijai naudu, bet viņa to noraidīja.

VISS ATDURAS PRET POLITISKO (ne)GRIBU

DDD: Es gan domāju, ka viss šīs naudas trūkums arī ir politiskas gribas vai negribas jautājums, jo valstij nauda ir, un tā tiek tērēta bieži vien ne tur, kur vajadzētu. Varu minēt piemēru. Zatlers, būdams prezidents, aizbrauca pie Putina, apsoliya un parakstīja līgumu, ka turpmāk maksājam pensijas visiem padomju okupantiem par Krievijā strādātajiem gadiem, kas nozīmē – katru gadu no Latvijas valsts budžeta izmaksājam vismaz 10 miljonus latu. Visu šo naudu varēja ielikt VDK arhīvu izpētē.

Kārlis Kangeris: Politiskās gribas jautājums

va vadību, ko varētu darīt, bet nebija jau nekādas intereses, viņi teica – mums ir savas prioritātes, savas darīšanas, u.tml.

DDD: Jūs iepriekš pieminējāt ļoti tipisku, bet nepatīkamu mūsu politiķu un valsts vadītāju rakstura īpašību – strauju uzskatu maiņu par sliktu latviešu tautas interesēm. Jūs pats devāt piemēru, pieminot V.Vīķes-Freibergas uzskatu maiņu par nepieciešamību atvērt čekas maisus. Profesors Henrihs Strods savā laikā teica, ka viņš nezina nevienu tautu, kurā būtu tik daudz nodevēju kā latviešiem. Jaunāko laiku politiskajā vēsturē īpaši vēlos pieminēt politiķus no ārzemju latviešu vidus. Jūs arī pārstāvat ārzemju latviešus. Varbūt jūs varat izskaidrot, kādēļ no ārzemēm atbraukušie latvieši politiķi darbojas pret latviešu tautas interesēm?

K.K.: To es nevaru pateikt. Ja paskatāmies, pirmajās vēlēšanās, apmēram, divdesmit trimdieši bija Saeimā.

DDD: Ja atceramies, tad trimdieši bija vainīgi arī pie tā, ka Saeimā ievēlēja “Latvijas Ceļu”.

K.K.: Es arī daudziem no PBLA nepiedodu, ka viņi sagāja kopā ar bijušajiem padomju nomenklaturistiem, izveidojot partiju “Latvijas Ceļš”. Vēl pirmsvēlēšanas laikā solīja veidot savu partiju un neiet kopā ar citiem, bet, kad nāca tuvāk vēlēšanas, tad aizgāja – notika tā apvienošanās. Manuprāt, būtu bijis veseligāk, ja izveidotu neatkarīgu partiju, kaut arī, ja nedabūtu tik daudz mandātu, bet vismaz uzturētu kaut kādu stabilitātes politiku, ar ko var rēķināties. Bet daļa sašķīda, ne tika uz “Latvijas Ceļa”, bet arī uz citām partijām. Lai iespaidotu Latvijas politiku, vajadzēja būt kaut divdesmitiem cilvēkiem ar vienotu mērķi.

Vēl viens aspekts ir tāds, ka, manuprāt, trimdieši ienāca politikā, daudz ko nesaprotot.

DDD: Kad strādāju Saeimas Ārlietu komisijā, vienu brīdi tās vadītāja bija Vaira Paegle. Biju šo-

kēta, ar kādu entuziasmu viņa atbalstīja Abrenes atdošanu. Viens arguments starp simtiem bija, ka Abrene ir jāatdod. Tas nekādi neiet kopā ar daudzdzināto trimdas latviešu nacionālo stāju.

K.K.: Trimdā, rietumu lielvalstī dzīvojot, pieņem lielvalstu domāšanas stilu. Arī Latvijas politikā bija tāpat, jo PSRS arī bija lielvalsts, un, kad vajag reducēties uz mazas valsts politiku, tad tas ir pavisam savādāk. Dzīvoju Rietumvācijā, tad pārcēlos uz Zviedriju. Strādājot pētniecībā, iemācījos, ka maza valsts darbojas atšķirīgi no lielās. Es domāju, ka trimdiešiem politikā pietrūka šīs izpratnes.

LATVIJA – IDEĀLA VIETA PUTINA ŠOVINISMAM

DDD: Kad redzam, kas šobrīd notiek Ukrainā, nevar aizmirst faktu, ka Latvijā joprojām puse iedzīvotāju ir Latvijai un, galvenais, latviešu tautai nelojāli okupanti, kolonisti un viņu pēcteči. Cik droši, jūsuprāt, mēs varam justies?

Kārlis Kangeris: Par integrāciju runā jau divdesmit gadus, bet esam turpat, kur bijām.

DDD: Ja ne vēl sliktākā situācijā.

K.K.: Jēdziens “tuvās ārzemes” parādījās 90-tos gados. Un tad jau gāja tajā virzienā, ka mums jāaizstāv krievvalodīgie. Tagad šī lieta tiek noformulēta daudz solidāk. Un tā sauktais hibrīdkarš, kad nekaro vairs atklāti, bet attīsta kaut kādas militāras organizācijas u.tml., Latvijas situācijā ir ļoti bīstams. 90-to gadu beigās atklātībā nonāca Karaganova plāns, kurā bija paredzēts, ka Latvija līdz 2004. gadam atkal ir jāiesaista Krievijas sastāvā. Un no krievu viedokļa skatoties...

DDD: ...Latvija ir ideāla vieta krievu pasaules veidošanai.

K.K.: Jā, ļoti laba.

DDD: Putinam nemaz tankus nevajag.

K.K.: Es gan domāju, ka Latvijā netrūkst arī latviešiem lojālu krievu.

DDD: Atceros kādu ļoti labu draugu, nelaiķi mācītāju Kārli Zuiku, ar kuru daudz runājām par lojalitāti. Viņš man stāstīja par kādu piemēru. Kazarmās runājis ar baltvācieti. Zui-

partneriem, lai veicinātu šeit padomju laikā iebrukušo (civilokupantu) repatriāciju. Mēs zinām, ka Putinam ir speciāla repatriācijas programma. Kāpēc, jūsuprāt, mūsu valdība izliekas to nezināt, kaut gan 2005. gadā Saeima, pieņemot Deklarāciju par Latvijā īstenotā Padomju Savienības totalitārā

Politiskās gribas jautājums ir tas vissvarīgākais, ar to var gandrīz visu atrisināt – un labvēlīgi.

ka prasījis savam kolēģim: “Klausies, ja mums tagad uzbrūk vācieši, tu šausi uz viņiem?” Baltvācietis atbild: “Nē, nešaušu!” Kārlim Zuikam atlicis vien loģiski izsecināt: “Tātad tu šausi man mugurā!” Lojalitātes kritērijam šodien ir jābūt tieši tādām, kādu to izvēlējās mācītājs Zuika. Valodu jau var iemācīties, bet jautājums, kurā brīdī, kurā pusē tu nostāsies, kuram šausi mugurā, ir visaktuālākais. Man nav pārliecības, ka šie “integritātes” cilvēki aizstāvēs latviešus.

K.K.: Te jau atkal ir lielveģas domāšana – pieredze. Viņi piederēja varēnai lielvarai, kas pasauli pārvaldīja, un tās domas iesakņojās. Tā jau ir šī lielveģas domāšana, ka daudzi te dzīvo un neiemācās valodu – tas man ir nesaprotami. Esmu dzīvojis daudzās valstīs, bet pāris mēnešos vismaz to elementārāko nevar izvairīties. Bet, lai to neiemācītos, ir jābūt speciālai negribai.

DDD: Es domāju, ka kolonistam un okupantam īpaši nav nekādas vēlmes mācīties kaut kādu okupētas teritorijas iezemiešu valodu.

K.K.: Vienai daļai jau tas tā ir – jums taisnība.

DDD: Saeima ir pieņēmusi daudz visādu labu dokumentu. Arī 1996. gadā Saeima pieņēma Deklarāciju, kas ir atzīta par konstitucionālu aktu – Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kurā ļoti skaidri ir ierakstīts, ka Latvijas valdība strādā ar Rietumu

komunistiskā okupācijas režīma politisko nosodījumu, vēlreiz uzdeva Ministru kabinetam šo jautājumu risināt?

K.K.: Neesmu nodarbojies ar to, bet zinu, ka 90-tajos gados bija programmas, ko ar Rietumu līdzekļiem finansēja, lai veicinātu padomju okupācijas laikā iebrukušo repatriāciju. Pēc Hāgas likumiem to varētu, bet kāpēc to nedarija – nezina.

Var jau teikt, ka to nevarēja izdarīt līdz 1994. gadam, jo te bija vēl Krievijas armija, bet kāpēc to nedarija vēlāk? Manuprāt, ir jāpastāv uz tiesībām īstenot repatriācijas programmu. Arī Pilsoņu Kongresam bija šī prasība.

DDD: Daudzi apgalvo, ka šodien tas vairs nav iespējams un Rietumu sabiedrotie dekolonizāciju un deokupāciju neatbalstīšot.

K.K.: Ja šobrīd nekas nenotiek, nevajag izdomāt, ka šīs prasības ir nepareizas, un nolikt kaut kur šūplādē, izdabājot Rietumiem, – īstenībā prasības ir pamatotas. Ar tām vajag argumentēt gudri un lietpratīgi.

PAR TAUTAS PAŠCIENU

DDD: Gribētos atgriezties pie nacionālās pašcieņas jautājuma. Kas, jūsuprāt, būtu jādara, lai latvieši atgūtu nacionālo pašcieņu un apzinātos sevi kā Latvijas saimniektautu?

Turpinājums 6. lpp.

AR STINGRU MUGURU

Turpinājums no 1. lpp.

Valters Rudzītis: Jā. Un tāpēc svinīgās sēdes laiks un vieta, manuprāt, ir ideāls variants, lai vērstu arī starptautiskās sabiedrības uzmanību, ka cilvēki, kas pēdējos 25 gadus ir bijuši pie varas, neko nav darījuši šajā jautājumā.

Lūk, tādēļ aicinu arī “DDD” lasītājus aktīvi piedalīties šajā piketā – tā ir laba izdevība. Var atnākt arī bez plakāta. Taču, protams, piketā ir iespēja paust domas par visu – gan par krievu valodas referendumu, kas patiešām bija valsts apvērsuma mēģinājums, kuru nedrīkstēja pieļaut ne Valsts prezidents, ne deputāti; gan par pirmskara židu īpašu-

bieži rikojet kādu piketu – vai nav sajūta, ka cīnāties kā pret vēdzirnāvām?

Valters Rudzītis: Teikšu godīgi, sajūta pārāk laba man nav, tomēr tieši tas man liek cīnīties, nevis padoties. Biju pat nolēmis iet pensijā, bet nekādi nevaru aiziet... Mani visu mūžu nav interesējusi personiskā labklājība, bet taisnīgums – nespēju paciest netaisnīgumu. Tāpēc manas rokas nav nolaidušās, man ir pārliecība, ka kaut ko panāksim, jo realitāte ir ievēdusi Latviju strupceļā. To nevar neredzēt.

Faktiski naturalizācija, ko valsts vadītāji piekopa, bija jāpārtrauc jau 1996. gadā pēc Saeimas deklarā-

Šīs cīņas ir nepieciešamas arī pašam cilvēkam, jo tādējādi mēs augam garīgi. Bet kā jums šķiet, kāpēc vairums latviešu tik pasīvi uztver acīmredzamo netaisnību? Vai ar mūsu tautu kaut kas nav kārtībā?

V.R.: Nav gan!... Te gribētos pieminēt Aivara Gardas vārdus, ka daudzi par to visu runā un domā tikai “zem segas”, bet atklāti iestāties par taisnību baidās. Arī no mūsējiem – Nacionālās pretošanās kustības dalībniekiem – man ir tikai kādu piecu sešu cilvēku atbalsts, lai gan kādreiz taču bijām daudzi. Šajā ziņā īgaupi ir aktīvāki – malači!

Varbūt vaina meklējama tajā, ka mēs pārāk vienkārši tikām pie t.s. brīvības un tagad gaidām, ka kāds atkal kaut ko izdarīs mūsu vietā. Man ļoti patīka Ināras Mūrnieces teiktais, ka ukraiņi cīnās arī mūsu vietā. Un, ja tāda persona tā pasaka, domāju, ka tas jau ir kaut kas labs. Politīki sāk apjēgt, ka Latvijā nelikumīgā okupācijas seku dēļ var būt tādas pašas problēmas, kādas ir Ukrainā. Priečajos arī par Edvīna Šnora nostāju, uzskatu, ka mums vajadzētu tādu Valsts prezidentu kā Šnore.

Un tomēr man rada raizes, ka mēs kā tauta vienkārši klusiņām kaut ko gaidām un vienlaikus vairums diemžēl netic mūsu tautas un valsts nākotnei. Vairums negrib par to cīnīties un noskatās, kā to dara atsevišķi cilvēki... Man arī bieži saka: “Ko tu tur ņemies, tas viss jau ir nogulēts.” Bet es atbildu: “Vai būs labāk, ja neviens neko nedarīs?” Cilvēkiem der padomāt, vai okupācijas laikā varēja iedomāties, ka Latvijai būs iespēja atjaunot neatkarību. Tomēr šis brīdis pienāca. Un tāpat pienāks brīdis, kad tiks novērstas okupācijas sekas, taču par to ir jācīnās. Pašiem vien jādara – neviens klāt neko nenesīs. Un bezdarbībā gaidīt mēs nedrīkstam, jo tad brīvību nesasniedzim. Tāpēc palīdzies jums – laikrakstam “DDD” – par drosmi! Es

pat brīnos, kur ņemat spēku?

DDD: Dzīvās Ētikas Mācībā mēs ņemam spēku.

V.R.: Jūs tiešām esat cerību stariņš. Es cilvēkiem stāstu par jūsu avīzi – daudzi brīnās, neko nezina. Ir ļoti jāpopularizē jūsu avīze – tā ir cerība, kas cilvēkus var iekustināt. Es domāju, ka reiz pienāks mūsu laiks, lai gan var paiet gadi.

CERĪBA IR JAUNIEŠOS

DDD: Jūsprāt, kas ir jādara, lai mēs kā tauta un valsts būtu drošībā? Protams, pietās kolonnas izraidīšana ir uzdevums numur viens, taču...

Valters Rudzītis: Es domāju, ka vajag nostiprināt aizsargu organizācijas – pacelt to līmeni, jo tagad tā mums ir tukša vieta. Ir jāiesaista visa tauta. Latvija, protams, ir maza, bet tautas paš aizsardzības prasmei ir ļoti liela jēga. Arī skolās ir jāieaudzina Dzimtenes mīlestība, lai gan, šķiet, tas nav viegli.

DDD: Manuprāt, tas nav arī nemaz tik grūti, ja vien būtu skolotāji, kas griebtu to darīt. Šobrīd liekas, ka pašiem skolotājiem ir jāsāk ar sevi – jāieaudzina sevī Dzimtenes mīlestība, tad viņi spēs to ieaudzināt arī skolēnos.

V.R.: Protams. Bet problēmas Latvijā ir milzīgas. Turklāt krievu skolās ir skolotāji, kas neatzīst pat Latvijas neatkarību – ko tad tāds var bērniem ieaudzināt?!

DDD: Viņi audzina piekto kolonnu, reālu spēku, kas var izārdīt Latviju no iekšienes.

V.R.: Tāpēc ir nepieciešams novērst šīs okupācijas sekas, tā ir vienīgā iespēja. Es ļoti ceru, ka kaut kad – septiņu līdz desmit gadu laikā – viss mainīsies uz labu. Ātrāk diez vai tas notiks.

Ko vēl vajadzētu darīt? Esmu par to, lai skolās ieviestu Ētikas mācību. Jaunieši daudz ko nezina, bet neteikšu, ka viņiem nekas neinteresē. Gluži pretēji! Man ir bijuši kontakti ar jauniešiem, un esmu pārliecinājies, ka tad, kad fakti tiek apspriesti patiešā gaismā, viņi izrāda interesi.

DDD: Jā, arī es to esmu novērojis. Manuprāt, ar jauniešiem ir jārunā atklāti, drosmīgi, cieņpilni un pēc būtības, tad viņi atsaucas. Tas tikai pierāda, cik ačgārna ir audzināšana, jo jaunieši ir izslāpuši pēc patiesības.

V.R.: Tik tiešām izslāpuši – es to jūtu. Tā ir vienīgā cerība, ka mēs varētu pārāgt.

DDD: Tas ir, pārdzimt? **V.R.:** Jā, izāgt par īstiem cilvēkiem. Jo okupācijas laiks tik tiešām ir ļoti samaitājis mūs. Visa sistēma ir bijusi ļoti ačgārna, un cilvēki šobrīd vēl joprojām neprot pārorientēties.

DDD: Domāju, ka arī Eiropas Savienība ar savām antivērtībām un patē-

rētājkultu neveicina garīgo izaugsmi.

V.R.: Protams.

PĀRVARIET SLINKUMU!

DDD: No jūsu teiktā izriet, ka latviešiem ir jāveidojas par kultūras tautu, kas spējīga cīnīties par savām tiesībām uz savu valsti, uz savu eksistenci un attīstību. Ko jūs ieteiktu mūsu avīzes lasītājiem, kā rīkoties, kā atrast savus domubiedrus, kā pulcēties, kā darboties? Cilvēks jūtas vientuļi bez domubiedru atbalsta. Varbūt tiešām pārvarēt savu slinkumu un sadūšoties 4. maijā atbraukt vismaz uz Rīgu, aiziet uz piketu pie Nacionālā teātra un iepazīties ar saviem domubiedriem?!

Valters Rudzītis: Jums taisnība, tas būtu labi. Tieši šādos pasākumos ir iespēja sapazīties. Ja ir redzams pamatkodols, tad ir vienkāršāk pienākt klāt. Starp citu, nesen ar labu, jaunu cilvēku iepazīnos piketā pie Saeimas. Līdz tam nebiju viņu redzējis, bet tagad vienmēr viņš piedalās mūsu pasākumos.

DDD: Mēs arī ar avīzes starpniecību sakām, lai latvieši veido šādas domubiedru kopas jeb šūniņas. Lai nestrīdas savā starpā, bet apzinās kopīgo mērķi – brīvu Latviju, un šīs mērķis ir sasniedzams neatkarīgi no piederības kādai organizācijai.

V.R.: Tieši tā.

LATVIJAS PROBLĒMA – NENOVĒRSTĀS OKUPĀCIJAS SEKAS

DDD: Jūs kādreiz esat publiski izteicies, ka ir atšķirība starp nacionālās pretošanās kustības dalībnieku un vienkārši politiski represēto. Kāpēc jūs tā uzskatāt?

Valters Rudzītis: Atšķirība ir ļoti liela. Es uzskatu, ka lielāki cietēji tiešām bija izsūtītie – viņus, nevainīgus cilvēkus, naktī izrāva no gultām, lai salādētu lopuvāgos un vestu nezināmā virzienā. Viņi daudz ir pārcietuši, tāpēc lielākoties vairāk neko negrib – baidās no visa kā, grib mierīgi nodzīvot savu mūžu...

Un es viņiem nepārmetu – saprotu viņus. Viņu liktenis ir bijis drausmīgs. Mums, nacionālās pretošanās dalībniekiem, bija vieglāk, jo mēs zinājām, uz ko ejam, pretojoties okupācijai. Jebkurš, kas okupācijas laikā kaut ko darīja – rakstīja, stāstīja, izplatīja u.tml. – zināja, ko viņš dara, un rēķinājās ar iespējamām represijām.

DDD: Tomēr gan vieni, gan otri jūs tikāt politiski represēti un esat apvienojusies vienā organizācijā – Latvijas Politiski represēto

apvienībā. Vai arī pašā organizācijā atspoguļojas šīs atšķirības?

V.R.: Manuprāt, ļoti. Arī pēdējā Konferencē to varēja redzēt. Kāda Alūksnes delegāte bija pat speciāli uzņēmusi manu runas laiku – pateica, ka man nozaga vienu minūti un 46 sekundes (smejas). Viņiem pavisam nepatika tas, ko saku. Ar to gan biju rēķinājies, tāpēc galveno to mēr pateicu.

Galvenokārt vēlējos uzsvērt, ka nevaram tā vienkārši sanākt kā uz ballītēm, papļāpāt un aiziet. Ir tiešām jādomā par Latvijas nākotni! Nopēlu arī Politiski represēto apvienības pasreizējā vadītāja Gunāra Resnā uzvedību un paustos uzskatus. Kā man atreferēja, valdes sēdē esot bijusi runa par Krimas okupāciju, un Resnā kungs esot teicis: “Ziniet, Krima viņiem bija jāokupē.” Nu, ja tā ir taisnība un tādus vārdus saka Latvijas Politiski represēto apvienības vadītājs...

Tāpēc apvienības Konferencē es norādīju, ka mums atkal ir draudīga situācija, un, manuprāt, mēs nemaz nereaģējam uz to, jo, ja Ukraina zaudēs, tad būs mūsu kārta... Ukraina karo arī par mums. Atgādināju, ka pērnā gada 25.–26. jūlijā Vaidavā notika Baltijas valstu bijušo politiešlodziņu pirmās kopāsānāšanas 25 gadu atceres pasākums ar devīzi “**Latvijas problēma ir novērstās okupācijas sekas**”. Par šo pasākumu ļoti plašas publikācijas bija Igaunijas un Lietuvas presē, kā arī “Latvietis Amerikā”. Bet no Latvijas bija ieradušies un pasākumu atspoguļoja tikai jūs – avīze “DDD”. Starp citu, LPRA vadītājs Gunārs Resnais ļoti nemīl jūsu avīzi... Un arī pirms Vaidavas pasākuma, uzzinot tā devīzi, viņš pazuda...

Lūk, uzstājoties LPRA Konferencē, es izstāstīju, ka pēc Vaidavas pasākuma man zvanīja darbiniece no Okupācijas muzeja un jautāja, vai arī Resnā k-gs ir bijis. Noskaidrojusi, ka viņš nav bijis, zvanītāja sacīja: “Vai tad jūs nesaprotat, ka viņš vēlējas pazīmēties starptautiskā pasākumā, bet, uzzinot devīzi, “sirdsapziņa” to neļāva. Viņš tāpat kā Bērziņš uzskata, ka mums šeit okupācijas naidīgie krievvalodīgie ir jāmill!”

Pirms 25 gadiem, kad tika organizēta apvienība, tāda Resnā kunga nebija pat tuvumā, “sēdēja krūmos”. Toreiz visu smagumu iznesa Edmunds Būmanis, kuru Resnais tagad pat nelaiž valdē! Nu viņš ir kungs. Viņš uzrādās ap 1993. gadu, pēc tam pat kļuva par Saeimas deputātu. Uzzināju no citiem valdes cilvēkiem, kuri ir kaut cik normāli, ka viņš ļoti smuki it kā esot pārtaisījis LPRA statūtus... Tagad arī valdes sastāvu izvēlas viņš – tādus, kuri domā zem deķa, bet atklāti neko nerunā. Savu viņš norunā, un viss kārtībā.

2015. gada 16. martā

IR DROŠĀK!

TRŪKST DOMĀŠANAS LATVIJAS INTERESĒS

DDD: Tas, ka jūs saskatāt atšķirību starp politiski represētajiem, kuri cieta apstākļu dēļ, un nacionālās pretošanās kustības dalībniekiem, kuri tika represēti savas darbības dēļ, ir interesanta nianse. Jūs supratāt, kāpēc Latvijas Politiski represēto apvienības vadībā nenonāk cilvēks, kurš būtu patiešām nacionāls un aktīvs cīnītājs par mūsu tautas tiesībām?

Valters Rudzītis: Daudziem biedriem jau nemaz neinteresē jautājumi, kurus mēs te pārspriežam. Taču 14. februārī, kad notika kārtējā Konference, bija balsojums par apvienības vadītāju, un vadītājs Freimanis jau pie mikrofona teica: “Tagad jums paziņošu jauno priekšsēdētāju...” Un piepeši atskan: “Paga, paga!” – viens no skaitītājiem esot izvilcis no kabatas 13 mandātus un saucis: “Vai, es aizmirsu, tie taču arī par Resno ir balsojuši – un tagad viņš uzvarējis!” Kā viņam kabatā varēja tikt Resnais? Tieši par Kaļķi savāca mandātus vispirms, pēc tam par Resno vāca – un nevis kabatā, bet kastē. Tas nebija godīgi, un man ir žēl, ka neizsauca šo mandātu īpašniekus un nejaudāja, par kuru viņi ir balsojuši.

Pirmos vienmēr sit tos, kuri ir vājāki un neizlēmīgāki. Abreni V.V.-F. un Kalvītis pārdeva par sprāguša ēzeļa ausīm... un ko panāca? Ja tev ir stingra mugura, no tevis baidās, un ir daudz drošāk dzīvot.

DDD: Vai tad jūsu organizācijā ir tik dzelžaina disciplīna, ja valdes locekļi baidās kaut ko iebilst?

V.R.: Jā, diemžēl tā ir. Vienīgais cilvēks, kas no priekšnieka nebaidās, ir viņa sekretāre Dagnija Liepiņa. Viņa visu saka acīs, un šo kundzi ciena visi represēti. Faktiski arī visus pasākumus organizē Dagnija Liepiņa. Un Resnais labi zina, ka atbalsts nav viņam, bet Liepiņai.

Valdē nav neviena Nacionālās pretošanās kustības dalībnieka – visi tikai izsūtītie. Veci cilvēciņi, kam prieks pasēdēt: lūk, esmu valdē u.tml. Viņi zina, ka kaut ko teiks, vairs nekur nepēms... Un viņi ir arī tie, kas netic, ka varam kaut ko mainīt. **Diemžēl sanāksšana izsūtītajiem nodaļās ir tikai tāda kafijas padzēršana, kūciņu baudišana un paplāpāšana.** Tā viņiem notiek t.s. valdes sēdes. Nekādas domāšanas Latvijas interesēs. Apvienības valdes sēdēs, cik zinu, notiek tikai Resnā monologs.

DDD: Kā jums šķiet, vai priekšnieks varētu pacelt šos cilvēkus garā, pa-

Valtera Rudziša organizētais pikets pie Saeimas 2014. gada 9. maijā

mudināt uz taisnīgu cīņu, ja gribētu?

V.R.: Varētu gan! Tagad tie, kuri domā, faktiski ir nobīdīti malā – valdē viņiem nieklūt. Konferencē no visiem runātājiem neviens nebija, kurš runātu par labu Resnā kungam. Man pat kļuva viņa žēl – kāds viņš tur sēdēja... Viņu kritizēja.

DDD: Tomēr atkal ievēlēja?

V.R.: Paradoksāli, bet, jā. Šķiet viņam pašam likās,

zemessargi – citādi nekā aizsargi.

Vēl viena problēma – Zemessardzē var iestāties arī kolonisti. Piedodiet, ja kolonists iestājas zemessargos, tad, uz kuru pusi viņš šaus Krievijas iebrukuma gadījumā?

DDD: Labs jautājums!

V.R.: Neteikšu, ka pilnīgi visi ir pār vienu kārti metami, bet...

DDD: Jūs supratāt, kādēļ organizācijas, kuras varētu lieliski cīnīties par okupācijas seku likvidēšanu, to īsti nedara?

V.R.: Kādreiz ienāk prātā doma, ka mēs kaut kādā mērā esam diezgan riebīga tauta – galvenais ir izcelties, un nav svarīgi, kas būs pēc tam. Gluži kā tām tantēm un onkuļiem tajā valdē – paspīdēt, jo esi organizācijas vadībā! Un ar šīs vēlnes piepildīšanu centieni arī beidzas, un viss, ko saka Resnais, kļūst par okei!

Man jau liekas, šis brīdis atspoguļo faktu, ka mūsu tautas labākos kadrus okupācijas plānotāji iznīcināja – palika tikai sliktākie... Tā nu mēs atražojamies, manuprāt, citā kvalitātē. Tas jau bija komunistu mērķis – dabūt nost labākos.

DDD: Un izaudzināt paudzi, kurai faktiski viss vienaldzība.

V.R.: Jā, ieviest mankurtismu. Var jau būt arī ar partijām tik bēdīgi nemaz nebūtu, ja visi negribētu kļūt par līderiem – ka tikai jauna partija, jauna partija, bet jēgas nekādas. Diemžēl tos, kas šobrīd iekļūst Saeimā, Saeima arī samaitā. Uzskatu, ka zināmā mērā tā ir noticis ar partiju “Visu Latvijai” – sākumā viņi centās, piemēram, Jānis Iesalnieks, bet savējie viņu noēda. Es uzskatu, kamēr “Visu Latvijai” nebija partija, viņi darīja daudz vairāk nekā tagad.

DDD: Nacionālo apvienību var uzslavēt par 16. martu gājieni.

V.R.: Jā, šo uzslavu viņi ir pelnījuši

KAUT KAS MAINĀS UZ LABU!

Valters Rudzītis: Tāpēc es novēlu visiem “DDD” lasītājiem apzināties šī brīža nopietnību un ne tikai izlasīt jūsu avīzi, bet ar kaimiņiem, paziņām, draugiem un radiem pārrunāt visus šos jautājumus, lai tik tiešām domātu par Latviju – tas ir galvenais. Jūsu avīze patiesībā ir kolosāla – ar baudi es izlasu katru rakstu. Daudzas labas idejas gūstu. Man ļoti patīk arī mana kaimiņa, Burtņieku agromoma Lucāna kunga rakstītais.

Tāpēc lai lasītāji pastāsta tālāk, ka šāda avīze ir. Lai netur sveci zem pūra, bet parāda “DDD”, cenšoties panākt, lai šo avīzi lasītu arvien vairāk latvieši!

DDD: Manuprāt, galvenais ir nebaidīties.

V.R.: Jā, galvenais ir nebaidīties. Tagad jau bailēm vairs nav nekāda pamata. Ļoti daudzi vadošie jau sabiedriskajā telpā sāk atzīt, ka integrācija ir pilnīgi izgāzusies – tāpat paši to atzīs!

DDD: Bet risinājumu nepasaka.

V.R.: Domājot ar galvu, taču ir pilnīgi skaidrs, kāds te var būt risinājums – viņi vienkārši vēl baidās to pateikt. Tomēr man ir ļoti liela pārliecība, ka kaut kas mainās uz labo pusi. Mēs vairs nevaram dzīvot šādi, jo tad Latvijai nav nākotnes.

DDD: Kā uz pulvermucas esam.

V.R.: Un tas ir ļoti bīstami. Pirmos vienmēr sit tos, kuri ir vājāki un neizlēmīgāki. Abreni V.V.-F. un Pabriks pārdeva par sprāguša ēzeļa ausīm... un ko panāca? Ja tev ir stingra mugura, no tevis baidās, un ir daudz drošāk dzīvot.

Tāpēc lai jums tiešām veicas! Padies par jūsu darbu!

DDD: Paldies jums par sarunu un par jūsu darbu!

Intervēja
Līga Muzikante

APSVEIKUMS

Latvijas Nacionālā fronte un laikraksta “DDD” redakcija sveic Latvijas Nacionālās frontes dibinātāju **Viktoru Mūrnieku 75 gadu jubilejā**, kuru viņš svin šā gada 3. maijā!

Vēlreiz par pasēm un tautībām

Aivars Gedroics

Daugavpili

Laikraksta “DDD” pastāvīgais autors Andrejs Lucāns šā gada 6. marta numurā izsaka gandarījumu, ka viņa 1997. gadā izdotajā LV pilsoņa pasē galvenajā lappusē redzama skaidri salasāma tautība “LATVIETIS”. Varu šim kungam tikai pievienoties un izteikt nožēlu, ka mana Latvijas pilsoņa pirmā pase, kas tika izdota gandrīz vienlaicīgi ar viņu (1996. gadā), kalpoja vien 10 gadus, tad nācās to mainīt – un jaunajā, 2006. gadā izdotajā pasē, tautība “LATVIETIS” tika ierakstīta pasē datu kreisajā pusē, kur to tikpat kā neviens nepamana (un, ja arī pamana, tad vismaz ārzemnieki nesaprot, ko tas nozīmē, jo angļiski vai jebkurā citā svešvalodā iztulkots nav). Tā teikt – ak, jums, naciķi, vajadzīga jūsu tautība, nu tad še, saņemiet to ierakstu no “neredzamās” puses... (jāatgādina, ka mūsu nelietīgie varturi, kas visiem spēkiem nicina mūsu tautas patību, pat šādu iespēju vienubrīd bija mums lieguši, un tikai pēc tautas apzinīgāko pārstāvju protestiem to negribīgi atjaunoja.)

Tas ir ļoti nožēlojami un pretīgi, ka cilvēka tautības apliecinājums tiek uzskatīts par kaut ko nevēlamu un citiem slēpjamu, tikpat kā tas būtu viņa veselības stāvoklis vai seksuālā orientācija!

Tomēr briesmīgākais, manuprāt, vēl nav tas, ka tautības ieraksts tiek *mūsdienīgajās, ES standartiem atbilstošajās* pasēs slēpts, bet gan fakts, ka vārds “Pilsonība” tiek tulkots kā “Nationality”. Nevaru lielties, ka brīvi pārvaldu angļu valodu, tomēr tik daudz man ir zināms, ka “Nationality” vienmēr ir nozīmējis angļu valodā tautību jeb nacionalitāti, savukārt jēdziens “pilsonība” (pa-valstniecība) angļiski tiek tulkots kā “citizenship”, kā tas pilnīgi pareizi arī bija norādīts pagājušā gadsimta 90. gados izdotajās pasēs, arī tajās, kuras saņēmu es un Lucāna kungs.

Savukārt, nākot Latvijā pie varas bēdīgi slavenajai kosmopolitiskajai *Veročkai*, kura starp citiem saviem murgiem proponēja arī ideju, ka latvietis esot katrs Latvijas pilsonis, kas protot latviešu valodu

(tātad arī nelietīgie latvju tautas nīdēji Ždanoka, Pliners, Cilēvičs u.c. Latvijas pilsonību ieguvušie svešautieši), tika veiktas izmaiņas pasēs izskatā un, vismaz ārzemnieku izpratnē, novienādoti jēdzieni “latvietis” un “Latvijas pilsonis”. Acīmredzot vairumam Latvijas pilsoņu (arī cittautiešiem) tas likās pareizi un pieņemami, jo nekādus masveida protestus pret šādas kārtības ieviešanu vismaz es nemanīju. Bet varbūt mūsu pilsoņi ir tik akli, ka šādu “nebūtisku sīkumu” nemaz nepamanīja? Lai nu kā, es biju viens no retajiem, kas pret to iebilda, un vērsos ar iesniegumu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē Rīgā ar prasību paskaidrot, kāpēc pasēs pastāv šāds gan no juridiskā, gan lingvistiskā viedokļa absurds tulkojums. Saņēmu atbildi, ka pastāvot kaut kāda tur Eiropas regula, kas liekot vārdu “pilsonība” tulkot kā “nationality”, jo vairumā Eiropas valstu šos jēdzienus uztverot kā sinonīmus.

Nezinu un man tas arī nešķiet īpaši svarīgi, kā, piemēram, Vācijā, Itālijā, Francijā uztver šīs valsts pilsonību ieguvušo imigrantu – nēģeri: vai tas ir vācietis, itālietis, francūzis, vai tomēr tikai Vācijas, Itālijas, Francijas pilsonis. Tomēr okupētajā un kolonizētajā Latvijā šādi jēdzieni – pamatiedzīvotājs un valsts pilsonis – nekad nav bijuši un nevar būt identiski, tie ir nepārprotami dažādi un šķirami viens no otra. Diemžēl retais publiskajā telpā par to iestājas, tieši otrādi – arvien biežāk uzrōdas *Veročkas* “gaišo” ideju sekotāji.

Tā, piemēram, publicists Roberts Klimovičs 13.03.14. LTV pārraidē “Punkts uz ‘i’” (Точка над ‘и’) pārraides nobeigumā uz žurnālistes jautājumu, kā atrisināt pretrunas Latvijas iedzīvotāju starpā 16. marta un tamlīdzīgu problēmu sakarā, atbildēja, ka visiem, kas dzīvo Latvijā, esot jāklūst par dažādas izcelsmes latviešiem, un tad visas problēmas atrisināšoties... Nu, gluži kā angļu okupanti savulaik pierunāja pakļauties velsiešus, apsolot, ka viņu identitāte tiksot saglabāta kopējā impērijā tādējādi, ka impērijas troņmantnieku dēvēšot par “Velsas princi” (lai gan viņam ar Velsu, protams, nebija nekāda sakara).

Turpinājums 8. lpp.

Bez “deividsonmorāles” – par faktiem, žīdiem un ebrejiem

Roberts Klimovičs

Turpinājums no “DDD” Nr.6(332)

LATVIEŠU UN JŪDU MIJIEDARBĪBA

Līdz 1940. gadam latvieši diezgan draudzīgi sadzīvoja ar abiem jūdu etnosiem. Vēl vairāk, tieši draudzība ar austrumu ebrejiem, komunisma sērgas un šķiru

cīņas iniciētājiem, veicināja latviešu revolucionārismu, un bieži vien tieši latvieši ir tie, kuri glābj no “pogromiem” ebrejus, kad melnsimtnieki un ebreju kaimiņi Latgalē, vecticībnieki, cenšas ar tiem izrēķināties.

Jaieklausāmajos Krievijas Ministru kabineta priekšsēdētāja S. Vites cionistu līderim T. Herclam 1903. gadā nosauktajos skaitļos, ka no ebreju vidus, kuri veidojot 5% Krievijas impērijas iedzīvotāju, nākot 50% visu revolucionāru, varam domāt, ka latviešu ir vismaz 20%. Lielinieku apvērsuma laikā daudzi latvieši ir cieši līdzās ebrejiem Krievijas impērijas sagrāvē pilsoņu karā, un jādodomā, ka bez drošsirdīgās un nežēlīgās latviešu palīdzības Padomju Savienība nebūtu izveidojusies. Savukārt Latvijas Brīv-

valstī, kad atšķirībā no mūsdienām 9 no 10 bagātākajiem cilvēkiem nebija ebreji, jūdi kopumā bija godājami un labi situēti. Pietiek atcerēties Meierovica kunga izcelšanos, kuru latvieši uzskatīja par žīdu, bet žīdi – par latvieti, un vienu no labākajiem Ulmaņa draugiem Mordehaju Dubinu.

Pēc Ulmaņa apvērsuma tā sauktajā nedemokrātiskajā un fašistiskajā valstī, kurā tika aizliegtas visas partijas, arī latviešu nacionālistu organizācija “Ugunskrusts” (vēlāk “Pērkonkrusts”), brīvi darbojās žīdu biedrība, teātris un skolas, tika izdoti laikraksti. Žīdu cionistiskais spārs bija godā, par ko liecina arī fakts, ka Latvija tolaik bija vienīgā valsts Eiropā, kur bija sastopamas skolas ar apmācībām ivritā, un tieši Lat-

vija bija pēdējā valsts, kura bija atvērta ebreju bēgļiem no Reiha.

Latvijas jūdu daudzveidīgais etnosu, klanu un politiskais spektrs skaļi sevi pieteica visās Saeimās līdz Ulmaņa apvērsumam. Tieši tad vārds “ebrejs” izskan skaļāk, figurējot vēlēšanu saraksta nosaukumā Ebreju bloks. Bet vispār vēlēšanās startē: “Agudas Jisroel”, Žīdu apvienotais nacionālais bloks, Reliģisko cionistu organizācija “Mizrachi”, Latvijas apvienotā cionistu sociālistiskā partija “Ceire Cion”, Latvijas žīdu sociāldemokrātiskā strādnieku organizācija “Bunds”. Vēl jāpiemin tādas jūdu organizācijas kā Žīdu kultūras liga, “Pereckklub”, Vinčevska klubs, Šolomklubs, Žīdu akadēmiskā biedrība u.c.

Ārpus Saeimas aktīvi darbojās Sociālistu revizionistu partija, ko 1923. gadā nodibināja starptautiskā cionisma radikālā spārna līderis Vladimirs Zabotinskis. Viņa ietekmē Rīgā tika izveidota ebreju jaunatnes radikālā organizācija “Betar”, kuras centrs vēlāk atradās Polijā. “Betar” gatavoja jauniešus bruņotai cīņai par Izraēla zemes atgūšanu un jūdu valsts nodibināšanu, kā arī darbam tajā. Latvijas “Betar” rindās bija līdz 2000 jauniešu.

(Interesanta nianse: Latvija bija neitrāla valsts. Neitrāla arī attiecībā ar Lielbritāniju, kuras mandātteritorija bija Palestīna. Taču neitrālajā Latvijā ebreji nelegāli gatavoja teroristus cīņai pret Lielbritāniju Palestīnas teritorijā.)

LATVIJAS JŪDU ETNISKAIS SASTĀVS

Latvijas jūdu etnisko sastāvu vislabāk raksturo jūdu skolu, valodu prasmes dati, un to analīze. 1922. gadā žīdu skolās mācījās 22%, bet 1929. gadā 82% jūdu ģimeņu bērnu. Tomēr ievērojama daļa jūdu līdz 1934. gadam savus bērnus sūtīja arī vācu un krievu skolās. 1930. gadā 45,82% žīdu un ebreju skolu skolēnu mācījās idišā, 36,05% ivritā, 13,077% vācu un 5,05% krievu valodā.

1930. gadā 62,46% jūdu raiti runāja latviešu valodā, bet Rīgā 68,92%, Liepājā 88,4%, Jelgavā pat 90,52%, toties Daugavpilī tikai 18,6 procenti.

Demokrātijas apstākļos un pēc apvērsuma, plaīsa starp Latvijas jūdu klanu padziļinājās, jo daudzi krieviebreji (jāatzīst gan, ka starp tiem bija arī daļa idišā runājošo žīdu), nokļuva pagrīdē vai opozīcijā, un pret tiem valsts attieksme bija represīva, bet 1940. gadā, kad “ebrejlāde” Padomju Savienībā, kuras 76% no augstākās vadības bija ebrejiska, okupēja Latviju, viss apgriezās “kājām gaisā”.

Tie, kuri bija aizliegti vai pat ieslodzīti, bieži vien kļuva par jaunās varas aktīvākajiem un bēdīgi slavenākajiem pārstāvjiem. Šiem ebrejiem vārds “žīds” izraisīja nepatiku, tāpat kā bagātie cionistiskā spārna

nieku īpašumam ir tikai privāta, nevis nacionāla vai reliģiska piederība.

Protams, ir divaini, ka par juridisku absurdu pilnā nopietnībā kādam ārzemju diplomātam taisnojas un skaidrojas gan valdības

Šodien, kad izskan runas par īpašumu restitūciju, zināt un saprast atšķirību starp dažādo izcelsmju žīdiem un ebrejiem ir nozīmīgi un būtiski – ne tikai vēsturiskajā un etniskajā, bet arī politiskajā un juridiskajā kontekstā.

žīdi, no kuriem daudzus iedzīvotājiem komunisti krieviebreji represēja.

Starp izvēstājiem uz Sibīriju ir procentuāli līdzīgs jūdu skaits kā starp Latvijas iedzīvotājiem, taču mēs nevaram apgalvot, ka tie ir viena un tā paša etnosa piederīgie, gluži tāpat kā 1940. gadā dibinātās Strādnieku gvardes etniskais sastāvs. Kā savā grāmatā “Ebreju vēsture Latvijā” atzīst Izraēlas vēsturnieks Dons Levins: “Tajā bija aptuveni 10 000 ebreju, starp kuriem bija ne tikai pagrīdnieki, bet arī bijušie kreisās ebreju apvienības Poale Cion biedri.”

Aktīvi piedaloties padomju represijās pret Latvijas pilsoņiem, kopā ar divām speciālajām NKVD divīzijām, kas tika ievestas Latvijā, šis formējums tautā vēl tagad tiek dēvēts par “ebrejiem ar nagiņiem”.

Augstākminēto iemeslu kopums izskaidro, kāpēc padomju (ebreju) varas pirmais rīkojums bija lingvistisks. Un mēs saprotam, ka žīdi un ebreji nav viens un tas pats.

JURIDISKAS KONSEKVENCES

Šodien, kad izskan runas par īpašumu restitūciju, zināt un saprast atšķirību starp dažādo izcelsmju žīdiem un ebrejiem ir nozīmīgi un būtiski – ne tikai vēsturiskajā un etniskajā, bet arī politiskajā un juridiskajā kontekstā.

Ne mazāk svarīgi ir apziņāties, ka Latvija, 4. maija Republika, nevienam nekādus īpašumus nav atņēmusi, bet gan atgriezusī Padomju varas divas reizes atņemto tiem, kuri pierādīja savu juridisko pēctečību. Varēja arī neatgriezt, jo šī Latvija NAV Latvijas Brīvvalsts juridiskā mantiniece, tāpat juridiskā kontinuitāte nepastāv.

Karš un pēckara periods kardināli ietekmēja Latvijas jūdu sastāvu, bet vispārpieņemtie jurisprudences principi paredz, ka juridiskā pēctečība nav nedz reliģioza nedz etniska, bet tikai juridiski radnieciski noteikta. Latvijas pavalst-

pārstāvji, gan deputāti. Ja jau analogija pa reliģijas līniju – kāpēc, piemēram, latvietis kristietis nevarētu pieteikt īpašumtiesības uz Parīzes Dievmātes baznīcas gabaliņu, Sv. Pētera katedrāles ķieģelīti vai Mikelandželo gleznojuma stūrīti? Latvietis islāmticīgais uz kvadrātmetru Al Haram Mošejas? Vēl, protams, der pamest aci uz Stounhendžu, Maču Pikču vai Faraonu ielejas piramīdām, utt.

Un, ja jau aizejam līdz absurdam, tad spersim vēl solīti tālāk. Kā jau teicu, jūdi nav etnoss vispārpieņemta nozīmē – ja, piemēram, Roberts Klimovičs izsaka vēlmi iziet ģijura procedūru (rabina virsvadībā citīgi pamācīties jūdu likumus un tikumus tā, lai rabīnu tiesa pēcāk “redz to labu esam”), pēc tam pakļauties zināmai ķirurģiskai manipulācijai un visa noslēgumā iegremdēties nelielā baseiniņā, ko sauc par mikvu, tad, no tā izkāpis, viņš jau ir jūds.

Tātad, ja, pieņemsim, 25, 30, 50 vai nez cik brīvvalsts laika latvieši, poļi, lietuvieši utt. sadomātu no mikvas ārā kāpt un savu kopienu dibināt – jā, tad viņi varbūt varētu pretendēt uz tiesībām pieteikt Latvijā bez īpašnieka palikušo Latvijas žīdu un ebreju kopienai nekustamo īpašumu pārmantošanas prasību.

Taisnības labad jāpiebilst, ka reliģiskās kultas vietas ir atsevišķs gadījums. Tās daudzviet mainījušas reliģisko piederību, un katrs šāds gadījums jāizskata atsevišķi, nepiešķirot kādai reliģijai īpašas tiesības starp pārējām, atceroties, ka, izdarot juridisku “izņēmumu”, dzimst precedents, kas visdrīzāk tiks izmantots, lai atkārtotu un kāpinātu starptautisko reketieru prasības.

Vispārpieņemto juridisko principu ievērošanu mūsdienās nekaunīgi un agresīvi amorāli mēģina iespaidot “holokausta industrijas” spiedienu. No tā būtu jāatbrīvojas, izvērtējot situāciju. Tāpēc turpinājumā pievērsīsimies šim faktam.

Turpmāk vēl...

NELIKSIM savas prasības šūplādē!

Turpinājums no 3. lpp.

Kārlis Kangeris: Tam būtu vajadzīgs audzināšanas process, jo pašapziņu nevar uzspiest. Vecākiem ir jābūvē, ka tu esi latvietis. Gan skolās tas būtu jādara, gan sportā – it visur to var pacelt. Arī svētku pasākumos to vajadzētu akcentēt, lai cilvēki var justies lepnī par savu zemi.

DDD: Vai piekrtāt Vairas Viķes-Freibergas izteicieniem, ka tautībai nav nozīmes?

Lepnumam par piederību kādai tautai ir jābūt pašsaprotamai lietai. Tai sajūtai jābūt pašsaprotamai – cilvēkā iekšā, nevis uzspiestai.

K.K.: Mēs jau par internacionālistiem nedzimstam. Arī Eiropas Savienība sastāv no 28 nacionālām valstīm, un katrai ir savs lepnums. Pēdējos 25 gadus dzīvoju Zviedrijā, arī viņi visi it kā ir internacionāli, bet tikai it kā, jo, dzīvojot Zviedrijā, var redzēt, ka lielāki nacionālisti par viņiem, kas savu valsti augsti ciena un vērtē, nemaz nav.

Lepnumam par piederību kādai tautai ir jābūt pašsaprotamai lietai. Tai sajūtai jābūt pašsaprotamai – cilvēkā iekšā, nevis uzspiestai.

DDD: Vai VDK dokumentu atslepenošana varētu veicināt nācīgas pašcieņas atgriešanos?

K.K.: Politiskās aprindas un elite tomēr ir pret publicēšanu. Esmu runājis ar tagadējo SAB priekšnieku, iepriekšējo un vēl citiem vadītājiem, kas domā, ka nevajag publicēt. Vienam ir tādi aspekti, otram tādi, politiski, drošības ziņā u.tml. Es domāju, ka pagātni jau neizdzēsīsi. Pārslasīju vēl vecas avīzes, kad 1991. gadā no Maskavas atbrauca pārstāvji Latvijas VDK likvidēšanai un rosināja nolicīt šos dokumentus uz 75 gadiem arhīvā. Tas ir britu princips. Bet es domāju, ka mums tas nav jādara. Pat arguments, ka dokumentus nedrīkst publicēt, jo pastāv personas datu aizsardzība, neiztur kritiku. Mēs esam publicējuši represēto dokumentus, kuras arī aizsargā datu aizsardzības likums. Piekritu Levita teiktajam, ka, ja esam to soli spēruši, tad iepretī represēto sarakstiem jāpublicē arī VDK slepeno darboņu vārdi.

DDD: Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskās
sistēmanalitiskās
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

PAR MULTIKUL- TURĀLISMU

Vēl viens iespējamais variants ir kopienu un to kultūru mehāniska sajaukšana (saputrošana) vienā traukā-teritorijā, ko negodīgi politiķi šodien reklamē kā multikulturālismu jeb saliedēšanos. Tā parasti ir kādas stiprākas kopienas vājākajai vardarbīgi uzspiesta kopdzīvīka sajaukšanās, kas kopienu stipri atšķirīgu kultūru un identitāšu dēļ nevar novest pie jauna etnosa un jaunas kultūras rašanās, bet tikai pie vājākā iznīcināšanas (genocīda). Jaunu augstāku cilvēcisku kvalitāti tāds sajaukums ir nespējīgs radīt, jo nekad netiks valā no iekšējām pretrunām.

Parasti šādas sajaukšanas mērķis ir veidot dažādu nacionalitāšu salašņu baru, kas nekādi nebūs spējīgs pašorganizēties un izrādīt pretestību tiem, kas gribēs sēdēt uz šā pūļa pleciem – varas uzurpētājiem. Nacionāli viendabīgs pūlis agrāk vai vēlāk spēs savākties vienotā kopienā un no saviem pleciem nomest nevēlamo jātnieku. Latvieši jau tā reiz izdarīja ar krievisko jātnieku.

Īsti savas kultūras nepietiekamība slāvu-krievu etnosam, kas Krievijas valsts pašreizējā telpā uzņēmies virsvadību pār lērumus svešām ciltīm, šodien rada lielas problēmas. Kā izcept šo multikulturālismu krievu mērcē? Pagaidām nekas cits kā vien mazāko brāļu nobendēšana nav izgudrots. Lielkrievisms cara Krievijas un Padomju laikos savas impērijas telpā jau skaitās iznīcinājis pāri par simts nacionalitāšu!

Tādējādi šis slāvu etnoss lielkrievu izpildījumā ir un paliek mazo etnosu, arī latviešu, nāvīgākais ienaidnieks!

Vecākā brāļa lomas apzināta vai neapzināta fikšēšana kopienu apvienībā, lai arī ar labu nodomu – saglabāt to kā stumbru kokam, ap kuru apvienosies etniski atšķirīgas kopienas vai pat mazi etnosiņi, – ir nāvējoša kā pašam vecākajam brālim, tā arī visai daudznetniskajai apvienībai. Neizbēgamā vadošā etnosa prioritārā

valstiskā stimulēšana pārējos radīs neapmierinātību. Arī vadošās lomas funkciju pildīšana prasīs no vecākā brāļa papildus spēkus, t.i., nosūks tā dzīvības resursus. Rezultātā neizbēgama ir valsts koka stumbra novājināšanās un galvenās lomas zaudēšana zaru dumpja dēļ.

Tas ir likumsakarīgi, ka multietniskajā telpā zaudētajos vienmēr un vispirms paliks valdošais vai citādi galvenais etnoss. Visādā ziņā tam nu nekādi neizdosies uzspiest savu kultūru pārējiem. Citu nacionālie pašsaglabāšanās instinkti labprātāk pieļaus pilnīgi jaunas kultūras izveidošanos nekā pieņems valdošo. Tas ir jāņem vērā tiem, kas šodienas Latvijas apstākļos cenšas ieraudzīt latviešu valdošo lomu un latviešu kultūras dominanti pār ap 170 dažādu nacionalitāšu (pēc pēdējās tautas skaitīšanas datiem) iekļideņiem Latvijā.

Mēs jau šodien redzam, par kādu daudznationalu briesmoni ir pārvērtusies Krievija PSRS vienotas tautas sintēzes eksperimenta rezultātā! Paši krievi, viņu valsts ir ne mazāk apdraudēti, nekā ir draudi, ko viņi rada saviem kaimiņiem.

Bez lielkrievisma kopienas identitāšu nesaderībai un nesaaugšanai pasaulē ir vēl citi negatīvi piemēri. Jaunākie, piemēram, Afganistānā, kur nav vēl izveidojies valstij tik nepieciešamais etnoss un atsevišķu neatkarīgu cilšu apdzīvotā teritorijā ne ar padomju, ne ar amerikāņu ieročiem un demokrātiju no cilvēkiem, kuri nemāk lasīt, rakstīt un skaitīt, normālu valsti izveidot neizdodas. Tas pats ir sakāms par Lībiju, kuras pāri par simts ciltīm vēl tāls ceļš ejams līdz valstij nepieciešamā vienotā etnosa izveidošanai. Teiktais liek saprast to, ka par īstu demokrātisku valsti var sapņot tikai etnosa stadiju sasniegusi cilvēku kopiena. Noteicošais šajā procesā ir vienota kultūra, nevis kopēja cilvēku masa un dzīves telpa!

“KOPEJA KULTŪRA”

Multikulturālisms ir iespējams (var rasties) tikai tadā daudznetniskajā vidē, kurā tās dalībnieku vidū valda pilnīga vienlīdzība un katrs “vārās savā sulā”. Te par “kopējo kultūru” var pasludināt tikai šo dalībnieku dzīvībai visnepieciešamāko, eksistenciālo vai kādus kopējus netikumus. Tādas “kultūras” dalībnieki ir līdztiesiski vai līdzvainīgi.

Piemēram, Ziemeļamerikā visi tajā iekļīdušie ir līdzvainīgi iedzimto iznīcināšanā un teritorijas ie-

karošanā. Augsta kopējā garīgā kultūra šiem ieceļotājiem nevar izveidoties tā iemesla dēļ, ka viņus ir apvienojusi zema morāle un tieksmes. Praktiski viņi paliek katrs ar savu kultūru, ar kuru tie ieceļojuši, mazliet piemērojot to jaunajiem apstākļiem. Viņu kopējās kultūras avots ir kopējais ieceļošanas mērķis. Kaut ko labu svešām zemēm masveida ieceļotāji nekad nav atnesuši, taču iedzimto kultūru vienmēr iznīcinājuši gan.

svešu varu valstis, tāpēc valsts viņam nav visai tuva. Īsaiss latviešu valstiskuma periods arī nedeja viņiem nekādu pozitīvu valsts dzīves pieredzi. Tādējādi krieva un latvieša multikulturālismā vienmēr uzvarēs krievu valstiskā pieredze.

Arī tur, kur dzīvo krievs, pēc krieva uzskatiem jābūt arī viņa valstij. Pretēji Rietumu cilvēkiem, diasporā viņš jūtas slikti – nemāk dzīvot. Un, tā kā jebkura krievu kopiena pastāvīgi ir

**Īsti savas kultūras nepietiekamība
slāvu-krievu etnosam, kas Krievijas
valsts pašreizējā telpā uzņēmies
virsvadību pār lērumus svešām
ciltīm, šodien rada lielas problēmas.**

Par ieceļotājiem krieviem un ebrejiem būtu jārunā īpaši. Krievu kā metisa, kā jauna hibrīda gēni ir ļoti noturīgi pret izšķīšanu citā etnosā. Līdzīgi ebreju kultūrai krievu kultūra ir ilgtspējīga jebkurā vidē. To izjūt ebreji un tāpēc, apzināti vai neapzināti, ar krieviem veido simbiozi. Abu spējas svešā vidē saglabāt savu patību ir pārsteidzošas – tie ir nepakļāvīgi kā asimilācijai, tā mišungam-maisījumam. Dzīve jau pierādījusi, ka bērnudārzā, uz pusi sajaucot latviešu un krievu bērnus, pēc neilga laika visi runā krieviski.

Vēl. Krievs, pretēji latvietim, ir valsts cilvēks, jo krievu etnoss dzimis reizē ar krievu valsti, faktiski ir valsts produkts. Latvietis praktiski baudījis tikai

aplipusi ar garīgi to vadošiem ebrejiem, tad jebkurā svešā zemē tā ir eksplozijas bīstams maisījums. Piemēram, pašlaik Vācijā, kur mazākā krievu diaspora ir detonators daudz lielākajai turku diasporai.

Nemsim kaut vai Latvijas valsti. Kas tad mums te to krievvalodīgo kopu vada, kas tā rūpējas par krievu valodas tiesībām? Tie ir ebreji: Ždanoka, Cilēvičs, Pliners, Girss, Lindermans! Krievi paši par sevi – vai viņi nemāk vai negrib parūpēties!? Tāpēc latviešiem naidīgie iekļīdušie un “savējie” ebreji šobrīd ir bīstamāki par pārējiem nelikumīgajiem krievvalodīgajiem iekļīdeņiem.

Turpmāk vēl...

MŪSDIENU PAJACO...

Smejies droši, draugs Pajaco,
Kurš gan Tev var aizliegt smiet...?
Citiem virmo dzīve jautra,
Kādēļ mums tā garām iet...?

Pienākuši tādi laiki,
Kad viens otram laimi skauž...
Smaida, stāv un nolūkojas,
Kā tuvs draugs sev kaklu “lauž”...

Kurš ir bagāts, tas tiek godāts,
Nabagais, kā vienmēr pelts...
Daudziem runāšana sudrabs,
Citiem klusēšana zelts...

Smiesimies mēs, draugs Pajaco,
Lai me smaidīs arī mums...
Gaisma aizdzīs tumsas rēģus,
Saulains, gaišs būs debess jums...

Ivars Silazieds

“Heteroseksuāli”, “homoseksuāli” ... KAS TIE TĀDI?

Turpinājums no 1. lpp.

Cinīsimies pret apspiešanu un par savām tiesībām! Tikai kura tiesības lai pieprasa?

Sākuma bija ‘hetero’ un ‘homo’. ‘Homo’ tika aizstāts ar vārdu gejs [G], kas tajā laikā angļu valodā nozīmēja “laimīgais”. Ar to nepietika, vajadzēja pievienot arī L – lezbietes, un B – biseksuāli. Tad arī T – transseksuāli. Tad Q – tie, kas vēl nav pārliecināti, kas tieši viņi ir. Tad nāca arī I – interseksuāli, un A – aoseksuāli, P – panseksuāli (vai poliamoristi), un nu jau arī K – divainie, perveršie (no angļu val. ‘kinky’). No ‘H’ uz LGBTQIAPK... un tā tik uz priekšu.

Nav šaubu, ka visas šīs tieksmes ir reālas. Tāpat nav ruma par to, kāda ir to izcelsme: vairāk iedzimtības vai vides ietekmes rezultāts – tas ir komplekss jautājums un mainās no situācijas uz situāciju. Tas, ko šī tendence uzskatāmi ilustrē, – cik neadekvāti ir mēģināt cilvēku identitāti saistīt ar viņu seksuālajām tieksmēm un uzvedību.

Tikpat labi varētu ieviest kategorijas “seksuāli uzticīgi” un “neuzticīgi”. Tie, kam pietiek ar vienu partneri, un tie, kuri arvien kāro nodoties baudām arī ar citiem, jo “esmu tāds piedzimis”. Katram vajadzētu sava veida likumdošanas aizsardzību, tiesības laulāties un šķirties viņiem pieņemamā formā, pēc vēlēšanās adoptēt bērnus, utt. Acīmredzami, ka tās ir muļķības. Tāpat kā viss šis troksnis ap “homoseksuālu” identitāti un tiesībām. Pēdējais laiks to apzināties.

KĀDĀS KATEGORIJĀS TURPMĀK RUNĀT PAR SEKSA TEMATIKU?

Laulība un netiklība. Pamata problēma ar mākslīgi ieviesto ‘hetero-homo’ paradigmu ir tā, ka tiek maskēts patiesais nelaimju cēlonis – netiklība. Jāpiekrīt, ka faktiski ‘homo’ tiek diskriminēti sabiedrības attieksmes ziņā, kamēr ‘hetero’ var atļauties, kas vien ienāk prātā.

Ja kāds dzīvo seksuāli izlaidīgu dzīvi ar pretējā dzimuma pārstāvjiem, tas tiek pieņemts kā kaut kas dabisks. Taču, ja kāds izvēlās attiecības ar savu dzimumu, tās tiek nosodītas kā pretdabiskas. Tā nu laba un ļauna kritēriji tiek atvasināti no cilvēku piederības vienai vai otrai no šīm mākslīgi radītajām kategorijām.

Rezultātā, ja vien cilvēku iekāres aprobožas ar pretējo dzimumu, viņu netiklība sapem sabiedrības svētību, viņi ir brīvi darīt, ko, kad, cik un ar ko vien vēlas. Lai gan patiesībā jebkura netikli-

ba – gan sava, gan pretējā dzimuma ietvaros – posta laulības un ģimenes institūtu un visas sabiedrības labklājību.

Bez tam, šī darbību-tieksmju sasaiste ar cilvēku identitāti, nodara lielu ļaunumu jaunaļiem. Šī mākslīgā ‘homo-hetero’ paradigma musina jaunos prātus apšaubīt, kāda tad ir viņu seksuālā identitāte. Tas nereti noved pie meklējumiem, kuru sekas pēcāk nākas rūgti nožēlot.

Tāpēc pareizi un, galvenais, realitātei atbilstoši būtu runāt par seksa tematu laulības un netiklības kategorijās. Nevis ‘hetero’ un ‘homo’, bet laulība un netiklība. Šajā gadījumā fokuss ir uz laulības un ģimenes labumu, kas ietver gan abu laulāto attiecības, gan bērnu audzināšanu, gan ieguvumu visas sabiedrības līmenī. Atskaites punkts ir nevis iedomātas kategorijas, bet bioloģiskā un sociālā realitāte. Seksuālā aktivitāte tiek izvērtēta pēc tā, vai tā stiprina, vai vājina laulību, ģimeni un sabiedrību.

Kristīgajā laulības izpratnē, kuras efektivitāte un pienesums sabiedrības vispārējai labklājībai šodien ir apstiprināts ar neskaitāmu pētījumu rezultātiem, dzimumattiecības piederas tikai un vienīgi laulāto starpā. Lai cik kontra-kulturāli tas arī izklausītos, tomēr tieši šāds attiecību modelis virieša un sievietes starpā ilgtermiņā darbojas vislabāk.

Visa cita seksuālā aktivitāte – gan tiņu seksa piedzīvojumi, gan gadījuma sakari, gan sekss pirms laulībām, gan kopdzīve bez laulības, gan pornogrāfijas lietošana, utt. – ietilpst kategorijā “netiklība” un izmērāmi(!) nelabvēlīgi ietekmē gan cerības uz laimīgu laulību, gan individu un sabiedrības labklājību kopumā. Ar realitāti nestrīdās.

Vienlaikus būtu jāapzinās, ja mākslīgās ‘hetero-homo’ paradigmas vietā sākam lietot bioloģiskā un sociālā realitātē jeb radišā-lība. Jāpiekrīt, ka faktiski ‘homo’ tiek diskriminēti sabiedrības attieksmes ziņā, kamēr ‘hetero’ var atļauties, kas vien ienāk prātā.

Jautājums: vai esam gatavi kritiski palūkoties arī uz sevi? Vai esam gatavi mainīties, vai arī lepmi turpināsim grimt dziļākā postā? Ja neesam gatavi nostāties pret netiklību visās tās izpausmēs, nav īsta pamatojuma nostāties tikai pret dažām tās formām – nedz sabiedrībā, nedz patiesā Kristus Baznīcā.

Turpmāk vēl...

Vēlreiz par pasēm un tautībām

Turpinājums no 6. lpp.

Rezultātu šādai norunai mēs zinām – pārsimt gadu laikā velsiešu valoda izzuda. Vai to pašu mēs tagad gatavojam Latvijai un latviešu tautai? Vai nesaprotam, ka tikai dekolonizācija (nevis nelatviešu dēvēšana par latviešiem) var glābt mūsu nāciju no iznīcības? Vēl pirms neilga laika man šķita, ka vismaz R.Klimovičs to saprot, bet tagad redzu, ka diemžēl ne...

uzpirkti *troļļi*, taču katram skaidrs, ka tādu tur ir labi ja 10%, bet pārējie ir Freibergas-Klimoviča-Faibuseviča “integrācijas produkts” – sveštautieši, kas apguvuši latviešu valodu, taču naidis pret Latviju un latviešiem tāpēc viņos ne tikai nav mazinājies, bet vismaz manā uztverē pat pieaudzis. Lūk, pie kā noved noziedzīgā integrācija un dekolonizācijas

... okupētajā un kolonizētajā Latvijā šādi jēdzieni – pamatiedzīvotājs un valsts pilsonis – nekad nav bijuši un nevar būt identiski, tie ir nepārprotami dažādi un šķirami viens no otra.

Daugavpili darbojas kāds Andrejs Faibusevičs, kas ar Domes gādību nesen atvēra bāru-kafejnīcu pilsētas centrā, kur laipni aicina ierasties jebkādu tautību cilvēkus, kas būšot ar mieru pieņemt, ka viņus apkalpo latviski (vēlams būtu, lai viņi arī pasūtījumus izteiktu latviski, taču obligāti tas tomēr neesot). Tādā veidā viņš cerot bez represijām (atcerēsieties, ka tagadējais mērs J.Lāčplēsis, stājoties amatā, solījās Daugavpilī likvidēt Valsts valodas inspekciju) iemācīt visus daugavpīliešus runāt latviski un līdz ar to atrisināt visas nacionālās problēmas valstī. Nudien jāiesaucas: “Prātiņ, nāc mājās!”

Internets čum un mudž no komentāriem latviešu valodā, kas ir naidīgi attiecībā pret Latviju un latviešu tautu. Pēc mūsu brašo *depistu-čekiistu* domām, tos rakstot Kremļa

neveikšana. Un, ja Latvijā, tāpat kā Ukrainā, sāksies bruņots konflikts, šādi “jaunlatvieši” būs pirmie, kas “veclatviešiem” šaus mugurā! Lūk, kāda nākotne mūs gaida, latvieši un latvietes, ņemiet reiz rozā *klapes* no acīm un paskatieties patiesībai acīs!

Kamēr tautas vairums nesapratīs, ka nevis nelojālu cittautiešu “štancēšana” par “latviešiem”, bet gan viņu izraidīšana no Latvijas (tāpat kā nelojālu latviešu arī) ir vajadzīga, tikmēr nacionālās attiecības mūsu valstī arvien pasliktināsies, līdz var pārvērsties arī fiziskās sadursmēs ielās. Ja mēs to negribam, jāsāk rīkoties! Patriotiem jāiet ielās un jāprasa varturiem steidzama politiskā kursa maiņa. Integrācijai – nē, dekolonizācijai – jā!!!

**NĀCIJA PĀRI VISAM!!!
CĪNAI UN UZVARAI
SVEIKS!!!**

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

“CIĀNAS GUDRO PROTOKOLI” – mistifikācija vai drauds?

Agris Dzenis

brīvvēsturnieks

Turpinājums no iepriekšējā numura

DEVĪZE – SPĒKS UN LIEKULĪBA

Kā jau tika minēts, *Protokolos* paustās *Gudro* ideoloģijas galvenā iezīme ir vairumam slepeno organizāciju raksturīgā augstprātīgā un nicinošā attieksme pret organizācijai nepiederošajiem. *Gudrie* sevi uzskata par dievišķiem izredzētajiem pasaules pārvaldīšanai, bet gojus – par lopiskiem radījumiem, kurus drikst izmantot, ignorējot jebkādas morāles normas, un iznīcināt, ja *goji* kļūst *izredzētajiem* lieki vai traucējoši: “Nāve ir katra neizbēgams gals. Labāk šo galu tuvināt tiem, kas traucē mūsu lietai.”

Savā darbībā *Gudrie* ievēro pamatpostulātu: cilvēku ir jāunīem instinktiem ir vairāk nekā labo, tādēļ labākus rezultātus viņu pārvaldīšanā var gūt ar vardarbību un iebiedēšanu, nevis akadēmiskiem spriedelējumiem. Katrs cilvēks tiecas pēc varas, un cilvēkus var pārvaldīt tikai ar rupja spēka palīdzību: “Politikai nav nekā kopīga ar morāli. Tam, kurš grib valdīt, jāpielieto gan viltība, gan liekulība.”

Kamēr *Gudro* vara vēl nav sasniegusi tādu ietekmi, lai īstenotu atklātu teror, manipulācijās ar *goju* sabiedrību ir jāliek lietā viltība un liekulība: “Mūsu vara mūsdienās, kad šķobās visas valdības, būs neuzvarama, jo tā būs

neredzama līdz laikam, kad nostiprināsies tādā mērā, ka tai nespēs kaitēt nekāda viltība.”

Manipulācijām vislabāk pakļaujas pūlis, tāpēc *Gudrie* vislielāko uzmanību velta pūļa izveidošanai. Kā *Gudrie* atzīst, šis uzdevums lielā mērā jau ir paveikts: “Politiskā brīvība ir tikai ideja, nevis fakts, taču šo ideju var pielietot, lai piesaistītu masas. Šo uzdevumu atvieglo pretnieka saindēšana ar šo pašu ideju, tā dēvēto liberālismu.” “Brīvības ideja ir neīstenojama, jo neviens neprot to lietot mēreni. Atliek tikai tautai uz kādu laiku piešķirt pašpārvaldes tiesības, lai tās pārvērstos par izlaidību.”

Manipulēt ar pūli, kas seko vairākumam vai daļrūnīgākajiem oratoriem, ir ļoti vienkārši: “Katrs pūļa lēmums ir atkarīgs no nejauša vai inspirēta vairākuma, kurš, nezinot politikas noslēpumus, pieņem absurds lēmumus, kas rada anarhijas iedīgļus pārvaldē.”

Turoties pie postulāta, ka brīvība un vienlīdzība ir tikai fikcijas, *Gudrie* tomēr atzīst, ka “arī brīvība varētu būt nekaitīga un pastāvēt valstī, nekaitējot tautu labklājībai, ja tā balstītos uz ticības Dievam principiem, uz cilvēces brālību ārpus domas par vienlīdzību, kura ir pretrunā pašiem radīšanas pamatiem, kas nosaka pakļautību. Ar tādu ticību tautu varētu vadīt draudžu gādība, un tā mierīgi un pazemīgi ietu zem sava garīgā gana rokas, pakļaujoties Dieva kārtībai zemes virsū. Lūk, kāpēc mums ir nepieciešams sagraut ticību, izraut no *goju* mutēm pašu Dievības un Gara principu, un visu nomainīt ar aprēķinu un materiālajām vajadzībām.”

Kā galveno panākumu cīņā pret reliģiju *Gudrie* atzīmēja *goju* garīdzniecības nomelnošanu tādā mērā, ka tās ietekme uz tautu kritās ar katru dienu. Par vienu no saviem galvenajiem konkurentiem cīņā par varu viņi atzīst pāvesta galmu, uz kuru plānots vērst pūļa uzbru-

kumu, vēlāk uzstājoties kā pāvesta varas glābējiem un iefiltrējoties galmā, tādējādi sadragājot tā spēku.

MAIGAIS APZIŅAS TERORS

Ciānas gudrie bez mazākajām šaubām apgalvo, ka galvenais manipulāciju līdzeklis – nauda – ir viņu rokās. Tas atbilst 19. gadsimta beigu un vēlāku laiku situācijai, kad banku apvienības un ražošanas trestī spēja ietekmēt politiekonomiskās norises visā pasaulē: “Uz dabiskās un dzimtu aristokrātijas drupām mēs uzcēlām savas inteliģences aristokrātiju, pirmām kārtām, naudas aristokrātiju.” Valsts mehānismu virza viens dziņš – zelts; arī šo faktu *Gudrie* konstatē jau kā spēkā esošu.

Viņi pasludina: “Prese un zelts ir mūsu rokās.” Nauda sniedz iespēju kontrolēt masu saziņas līdzekļus, un līdz ar to – arī sabiedrisko domu. *Gudrie* pamatoti konstatē, ka tauta akli tic drukātajam vārdam, un visdažādāko novirzienu preses izdevumu pārvaldīšana ne tikai ļauj uzzināt sabiedriskās domas noskaņu, bet arī virzīt to sev vēlamā gultnē. Vienlaikus *Gudrie* bija ieplānojuši slēpto cenzūru, nepieļaujot sev nevēlamu ziņu nokļūšanu masu saziņas līdzekļos.

Nozīmīgākā *Gudro* manipulāciju panākumu atslēga ir iedarbošanās uz cilvēku apziņu, ierosinot un izmantojot zemiskākās cilvēku jūtas: “Kontak-tējoties ar cilvēkiem, kas mums vajadzīgi, mēs vienmēr esam iedarbojušies uz cilvēka prāta vissmalkākajām stīgām – aprēķinu, alkatību, materiālo vajadzību nepiesātināmību, bet katra no minētajām cilvēku vajībām, to atsevišķi ņemot, ir spējīga nokaut iniciatīvu, nododot ļaužu gribu viņu darbības pircēja rīcībā.”

Gudrie atzīst, ka gan materiālā progresa ideja, gan *darwinisms*, *marksisms* un *ničēanisms* ir viņu speciā-

li radīti, lai sagrautu *goju* prātus un rosinātu sacelties pret dabisko kārtību. Savukārt speciāli kultivētā greznības kāre un dažādas baudas grauj *goju* spēku.

Progress, kā atzīst *Gudrie*, ir melīga ideja, kas “kalpo patiesības aizmīlošanai, kuru nezina neviens, izņemot mūs.”

Gudrie vairākkārt uzsver, ka iefiltrēšanos politiskajās, ekonomiskajās un akadēmiskajās aprindās viņi īsteno ar masonu ložu palīdzību. Ložu īsteno vadību un mērķus pārzina tikai masonu augstākās pakāpes, kas atrodas pilnīgā *Gudro* kontrolē. Zemāko pakāpju masoni akli pakļaujas hierarhijas virsotnei, ticēdami, ka darbojas cilvēces apgaismības un progresa vārdā, vai arī ložās sev gūstot ārišķīgu godu un atzinību. Kad “redzamā masonērija” *Gudrajiem* vairs nebūs vajadzīga, tā tiks iznīcināta, pievilto masonus meistarīgi noindējot vai inficējot ar nāvējošām slimībām.

GALVENAIS IENAIIDNIEKS – INDIVIDUALITĀTE

Tā kā *Gudro* plānu īstenošanas priekšnoteikums ir sabiedrības padarīšana par pūli, viņi atzīst, ka nav nekā bīstamāka par personisko iniciatīvu: “Mums jāvirza *goju* sabiedrību izglītība tā, lai katras darbības, kur vajadzīga iniciatīva, priekšā viņiem bezcerīgā bezspēcībā nolaistos rokas.”

Individualitāti visefektīvāk nomāc kolektīvisma ideja: “Mēs *gojus* esam uzsēdinājuši uz sapņa par cilvēka individualitātes iekļaušanos simboliskā kolektīvisma vienībā, zirdziņa. Viņi vēl nav sapratuši un nesapratīs, ka šis zirdziņš ir galvenā dabas likuma klaja pārkāpšana, kas kopš paša pasaules sākuma ir radījis vienību, kas nelīdzinās citām, tieši individualitātes nolūkā.”

Turpmāk vēl...

ATSAUKSME PĒC PUBLIKĀCIJAS

Kritizēt vai norakt – kā kuram tīk

Iepriekšējā “DDD” numurā izlasīju J.Liekmaņa rakstu “Kritizēt vai norakt?”, kurā autors pauž neapmierinātību par NA kritizējošām publikācijām avīzē “DDD”.

Ko šajā viedoklī autors cenšas aizstāvēt? Tā ir NA, kura kopā ar citām partijām nobalsoja par Lata iznīcināšanu! Pirmais, ko dara okupanti, iznīcina nacionālās valūtas. Lai arī kāds bija šis Lats, kaut arī ne tāds, kādam tam vajadzēja būt – kā Latvijas Brīvvalsts laikā, tomēr tas bija Lats. Īsta NA darītu visu iespējamo, lai to pārvērstu par istu Latu. Taču kangari, nodevēji to iznīcināja. Pat krievi bija par Lata saglabāšanu, nemaz nerunājot par visiem tiem, kas vēl labu Latvijai un latviešu tautai. Taču NA skaidri parādīja savu “latviskumu” un “patriotiskumu” ar balsojumu par Lata iznīcināšanu. Tas ir Latvijai un latviešu tautai kā duncis mugurā. Viņi paši sevi ir norakūši ar šādu pretlatvisku rīcību. Cik lieliem Latvijas nīdējiem ir jābūt, lai vērstos paši pret savas tautas nacio-

nālajām vērtībām?! Avīze “DDD”, Leonards Inkins un Aivars Gedroics pareizi kritizē NA, ko viņi ir pelnījuši ar šo pretlatvisko rīcību.

Dažs iedomājās, ka kāds kaut ko pārāk asi ir pateicis, uzrakstījis, to nosaukdams par “norakšanu”. Var to saukt par kritiku vai par norakšanu, kā nu kuram liekas, taču būtību tas nemaina. J.Liekmaņa uzbrukumi Latvijai un latviešu tautas patriotiem –avīzei “DDD”, Leonardam Inkinam un Aivaram Gedroicam – ir pilnīgi nepamatoti, netaisnīgi.

Lataiznīcinātāji “irviltusultra-patrioti (autoravārdiem runājot), kuri, slēpjoties aiz patriotisma, ir nogremdējuši vai samaitājuši daudzas latviešu organizācijas un sabojājuši daudzas pasākumus”. Viltus draugi ir daudz bīstamāki par atklātu ienaidnieku. Ko izdarīja viltus draugs ar Herbertu Cukuru? Ar tādiem nav jādraudzējas, jo tādi, ja sliktu neizdaris, tad labu jau nedaris – nesagaidisiet. Ar cieņu un visa laba vēlējumiem visiem īstiem latviešu patriotiem!

Ritma Pedece